

røde gærde

AVISA TIL RØD UNGDOM

NR. 8 1974 PRIS KR. 2,-

LÆRLINGER I STREIK

**SVs vakling avgjorde
abortavstemninga**

LÆRLINGER I STREIK

«samarbeidslinja duger ikke»

Etter at heismontørene hadde streiket i 5 uker, vedtok også lærlingene å delta i streiken fra 1. Oktober. De var de første lærlingene innen et fag som noengang hadde gått til streik. Fagforeninga har nå satt igang ett faglig kurs for dem, hvor det blant annet har vært innledere fra YLI og fra LO. Ellers planlegger lærlingene å starte ei YLI-gruppe på jobben, noe de mener er nødvendig både for å styrke YLI og deres egen fagforening. Røde Garde har vært tilstede et par av kursdagene, og vi slo av en prat med lærlingene etter ett av møtene.

*Bare kamp nytter, var heismontørene enige
om i intervjuet med Røde Garde.*

Hvorfor gikk også dere ut i streik?

Jo, etter at foreninga vedtok å streike, så fortsatte vi å jobbe på heisene som vanlig. Firmaene benytta seg sjølsagt av dette, vi blei blant annet

sendt rundtfor å smøre heisene og gjøre annet vedlikeholdsarbeid, slik at arbeidsgiverne kunne holde hjula igang på tross av streiken. Det er klart at dette svekka streiken betraktelig, så den blei mye mindre effektiv.

Og hva gjorde dere så med det?

Foreninga innkalte til et møte hvor vi diskuterte om vi skulle gå med i streika eller ikke. En av læregutta jobber aktivt i YLI, og han gravde i en masse gamle lover og dokumenter for å finne ut om lærlinger har streikerett. Det viste seg at vi hadde det, og en avstemning blant gutta viste at det var 100% oppslutning om streikelinja. Vi vedtok altså enstemmig å streike!

Og så starta altså dette kurset?

Ja, vi streiker ikke for å feriere. I tillegg til lærlingskolen som går som vanlig, går vi nå på kurs for å lære om faglig politikk, om hvordan LO fungerer osv. Vi har diskutert oss imellom, og funnet ut at vi også vil skolere oss i mer praktiske ting som skjemateknikk og sveising.

Er det interessant stoff det dere driver med nå?

Tja, både ja og nei. Mye av det er temmelig tørt, men det kommer jo også mye an på hva det er for slags fyrsom leder kurset. En innleder kan enten gjøre stoffet levende, eller han kan bare stå og messe og preke. — Men kurset har i hvertfall lært oss hvor viktig det er å være med i fagforeninga. Før var det nesten ingen av oss som var organisert, fordi vi ikke visste nok. Nå er hver eneste bidige en organisert, og alle er med på møtene som blir holdt.

Slike kurs burde vel kanskje avholdes sjøl om det ikke var streik?

Vi tror det er viktig at unge arbeidere får vite mer om fagforeninga si på alle arbeidsplasser, for ofte så får du ikke høre annet enn at "alle andre er jo medlem, da må du også bli det". Riktignok får man høre gode argumenter av eldre arbeidskamerater, men det er likevel altfor få som organiserer seg. Lærlingegrupper og ungdomsgrupper i fagforeningene mener vi er bra ting som kan rette på dette.

Hva blir planene deres framover nå?

Vi synes det er litt surt å bare sitte her på skolebenken, så vi håper på å komme mer aktivt med i streikearbeidet. Det blir vel antagelig til at vi blir med rundt på arbeidsplasser for å fortelle om streiken, og mobilisere folk til det demonstrasjonstoget og det solidaritetsmøtet vi har tenkt å arrangere. Vi må stå på stand og dele ut løpesedler, dessuten vil vi gjerne være med på å ta et tak i heisefirmaet til fagforeninga.

Mener dere det er riktig av foreninga å satse så svært med fakkeltog og kjempemøter?

Ja, jøss — det er klart at vi må stå på så folk får se hvorfor vi streiker. Vi må øke aktiviteten hvis vi skal vinne streika, og det skal vi!

Formannen i heismontørenes PR-komite, Leif Johannessen.

Har dere fått noe politisk utbytte av streika?

Tja, vi hadde for eksempel en kraftig diskusjon på kurset nå forleden. En fyr fra LO innleda. Han skrøyt svært av LO-toppen, og mente at den eneste måten å få bedre kår på var med "samarbeid" med arbeidsgiverne. Dette mener vi

er bare noe tull. Samarbeidslinja vil bare føre til nederlag, man kan jo bare tenke seg hvordan det ville gå med oss hvis vi ikke hadde streika. Nei, arbeidsgiverne ønsker å grafse til seg mest mulig på vår bekostning, så den eneste utveien vi har er å slåss mot dem!!

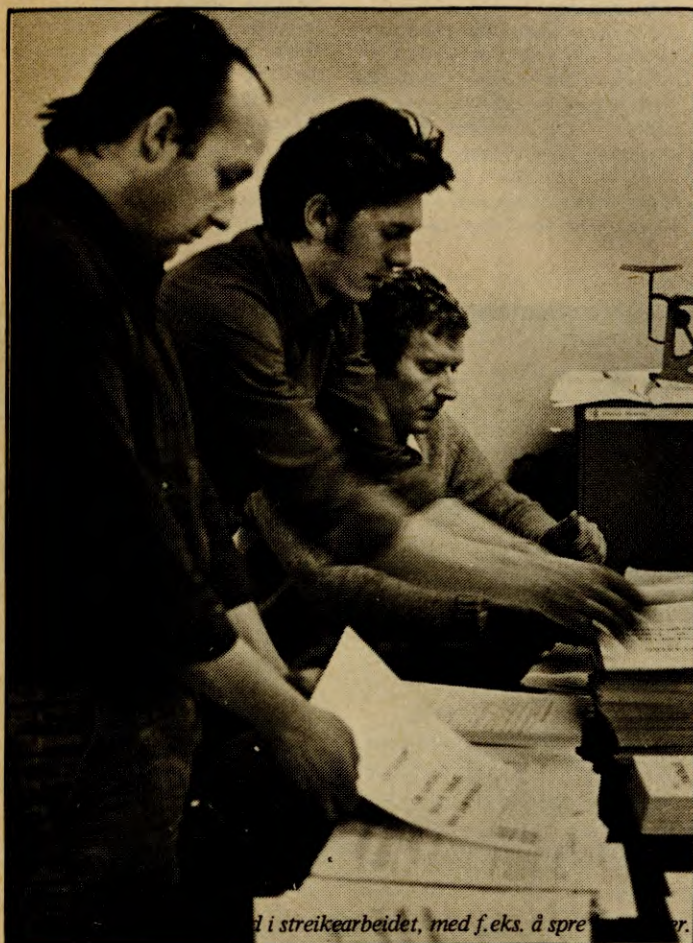
Røde Gardes representant har inntatt sin plass aller bakerst i den fullstappede salen hvor heismontørene avholder streikemøte. Foran ved styrebordet regjerer "streikegeneralen" Leif Johannessen med fast hånd, foran ham på bordet ligger ei tjukk bunke med resolusjoner og støtteerklæringer. En del av dem blir lest opp på møtet, og Johannessen begynner med en resolusjon fra Grünerløkka Rød Ungdom, som gir sin uforbeholdne støtte, og har samla inn 1200 kroner. Siden følger det slag i slag, erklæringer og penger fra klubber, foreninger, samorganisasjoner, studenter, politiske grupper av mange slag. Til slutt kommer rosinen i pølsa, på et allmannamøte for Rød Front i studentersamfunnet i Oslo, blei det samla inn 5000 kroner!!

på streikemøte hos heismontørene

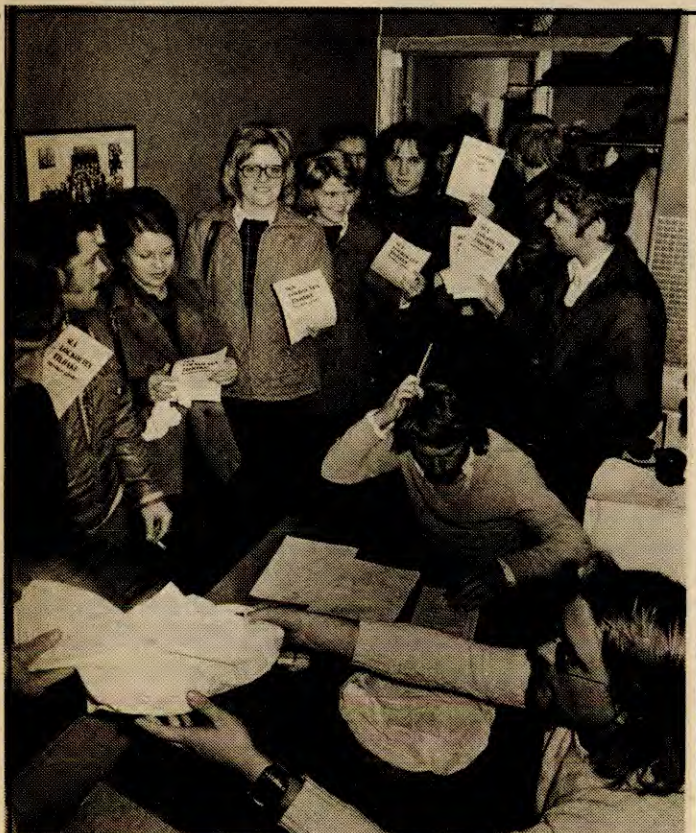
Den massive støtten gjør at ekstra streikebidrag kan deles ut, og vokse i styrke." Det blir foreslått å arrangere et fakkeltog i Oslo hvor man skal mobilisere tusenvis av folk under heismontørenes paroler. Man skal også prøve å få alle fagforeningene i byen til å ta med fanene sine. Etterpå har de tenkt å fylle folkets hus til et solidaritetsmøte hvor det blir vist streikofilm, holdt faglige appeller, kulturelle innslag, og hvis alt går som planlagt skal kvelden rundes av med allsang av internasjonale.

Hvis ikke det blir en snarlig løsning på konflikten, og det ser det ikke ut til å bli, så vil heismontørene gjennomføre dette en gang i November. Dette blei vedtatt på streikemøtet uten motstemmer.

Røde Garde oppfordrer alle sine lesere til å slutte opp om disse arrangementene.

i streikearbeidet, med f.eks. å spre

På streikekontoret til telefonsentralmontørene
like før en løpeseddelaksjon.

stasjonsforbund. Tidligere om åra har det vært samordna oppgjør, og vi fikk regulert lønna vår etter jern & metallarbeidernes krav. Det vi vil ha er et lønssystem, et eget som er på nivå med de andre installasjonsbedriftene i Oslo. I år var det forbundsvis oppgjør for første gang på mange år, og vi kunne reise dette kravet.

— Men det er flere grunner til at dere gikk ut i streik.

— Jo, vi prøver å få faget vårt under lærlingeloven, for å motvirke bedriftens forsøk på å rasere faga. Vi kjemper også for bedre arbeidsforhold. Når vi f.eks. jobber med anlegg under jorda, vil vi ha ekstra pause. Dessuten går vi hardt imot voldgift, og for prinsippet om etterbetaling.

— Kravet om etterbetaling er noe av det som dere står hardest på, og som Norsk Arbeidsgiverforening er hardest imot?

— For oss er spørsmålet om etterbetaling viktig både økonomisk og prinsipielt. NAF prøver ved å nekte etterbetaling å straffe alle som sier NEI i et lønnsoppgjør. Står arbeiderne mellom valget å godta en dårlig avtale eller å gå ut i streik, er det mange som ikke tør å stemme nei fordi de er redde

for ikke å få etterbetaling. Bedriften vår drøyet i det lengste å behandle kravet vårt, så når vi gikk ut i streik nå, vil NAF nekte etterbetaling helt fra 1.mai da den forrige avtalen vår løp ut. Det blir her snakk om flere tusen kroner for hver av oss.

— Hvordan vurderer du truselen om lock-out?

— Det er en gedigen bløff fra NAF for å tvinge gjennom voldgift. De tror ikke sjøl engang på at det blir nødvendig å gjennomføre den. Vi må til gjengjeld avvise voldgift og sette hardt mot hardt.

— Hva akter dere å gjøre framover?

— Vi vil stå på alle krava våre, og tror det blir etterbetalingsspørsmålet det blir hardest kamp på. Det er på dette spørsmålet vi har fått den massive støtten fra hele fagbevegelsen. Arbeidsgiverne står også på sitt. Det vi er redd for er hva LO-toppen kan finne på. Det ser ut til at de er mer interessert i å gjenopprette arbeidsfreden og fortsette klassesamarbeidet med NAF. Vi venter oss ikke mye verken fra dem eller fra regjeringa sin side. Men sjøl om vi får stoppampene i LO mot oss, vil vi nemlig alltid ha grunnplanen i fagbevegelsen med oss, slutter Ole Fossbråten.

telefon sentral montørene:

Den 7/10 gikk telefonsentralmontørene også ut i streik, og startet et nært kampanjellesskap med heismontørene. RØDE GARDE har hatt en prat med Ole Fossbråten, nestformann i telefonsentralmontørenes forening om streiken.

— Hva gjorde at dere også kom med i streiken?

— En av de viktigste grunnene er den misnøyen som har vært med lønssystemet vårt. Vi jobber jo på Standard Telefon- og kabelfabrikk (underavdeling av ITT) hvor de fleste arbeiderne er organisert i jern & metall. Vi, derimot er organisert i Norsk Elektriker og kraft-

heismontørene: hvorfor vi streiker:

Heismontørfaget er et fag som består av mekaniske og elektriske operasjoner som krever høy faglig innsikt. Hver for seg er arbeidsoperasjonene kjedelige og meningsløse, men satt sammen får de en mening slik at faget blir innholdsrikt og interessant. Heisleverandørene har forsøkt å splitte opp faget i spesi-

serte arbeidsoperasjoner. Dette gjør i tillegg til at faget blir ødelagt sitt til at sikkerheten blir dårligere. Da heisleverandørene ikke gikk med på at bare kvalifiserte heismontører kan jobbe sjøltendig med heis, var streiken et faktum.

Voldgift er et våpen staten bruker for å ta fra arbeiderne

streikeretten. Ved å skylde på at "samfunnet" eller "den 3. part" vil lide av en streik, tvinger de arbeiderne til å godta løsninger som er fullstendig uakseptable. I hele landet fordømmer en stadig mer samla fagbevegelse bruken av tvungen voldgift.

Voldgiftdommen over elektrikerne og NAFs nekting av etterbetaling for elektrikerne og kjøttarbeiderne har endret streikens karakter, den dreier seg om viktige prinsippsspørsmål som angår hele arbeiderbevegelsen. Heismontørene bærer nå ansvaret for hele fagbevegelsen, og det er derfor viktig at denne streiken får sterk støtte så den kan føres fram til fullstendig seier.

EINSKAP ARBEIDAR-ELEV

7. oktober vedtok Sentralutvalget i NGS:

"...SU i NGS ser streiken som de no er oppe i som ein del av den kampen yrkesskuleelevane og gymnasiastane fører mot den nye gymnaslova. Denne vil føra til ein uthuling av yrkesekspertisen og ein sterkare almenutdannande skule. Fagarbeidarane sine mogelegheiter til å mestra sitt eige fag vil verta mindre; vi får ei rasering av den tradisjonelle fagopplæringa.

Dykkar kamp er såleis ein stor inspirasjon også for vår kamp, på eit tidspunkt da det er sær viktig å slå ring om fagopplæringa! STÅ PÅ, DE HAR SIGEREN I SIKTE! "

Kameratsleg helsing
SU i NGS."

Tidlegare har konferansen for elevanes økonomiske kår i Tromsø støtta kjøttarbeidarane som då var i streik. Dette syner at det er aukande forståing i NGS for å solidari-

sera seg med arbeidarklassen. Vedtaket frå Tromsø-konferansen sler klart fast at det ikkje er nokon motsetning mellom vår kamp for høgare stipend, og arbeidarar sin

kamp for høgare løn og trygge arbeidsplassar. Det er nok ei har pille å svelgja for Bjartmar Gjerde og Co, som heile tida prøver å splitta arbeidarklassen og elevar/studentar.

Høgrefolk er heller ikkje blide for desse vedtaka. Dei skriker opp om at NGS ikkje må bland seg i politikk og framstillar seg sjølve som "nøytrale". Men eigentleg vil dei ein pampeorganisasjon som ber styresmaktene pent om ting. Pampestillingane skal dei bruke i sine egne interesser. Får Unge Høyre vilja si i NGS får vi eit NGS i reaksjonens teneste. NGS kan då i skjerp situasjonar verte brukt

mot arbeidarar i streik. Er ikkje dette politikk?

Rett etter Tromsø-konferansen fekk dei gjennom eit vedtak i SU som kritiserte konferansen sakrpt! Her fekk dei god hjelp frå Unge Venstre-medlemmer og faktisk eit medlem av SVU-Synne Syversen og! SVU klarar altså ikkje eingong å samle medlemmane sine i SV til å stemme mot Unge Høyre og for arbeidarar i streik!

Vedtaket vart trekt attende på neste SU-møte. Da møtte dei prgressive fulltallig opp og Synne Syversen hadde blitt overbevist etter lang kamp.

RØDE GARDE

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 2046
Grunerløkka, Oslo 5.

Postgiro 20 60 68.
Abonnementspris kr. 20,- pr. år.
RØDE GARDE kommer ut
med 9-10 nr. pr. år.
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erling Maartmann-Moe.

stopp den reaksjo- nære offensiven !

»STOPP VENSTRE-EKSTREMISTENE«, »FEI DEM UT«, »STOPP FORMYNDERSTATEN«, »NORGE FOR NORD-MENN«. Har du hørt disse slagordene, har du sett dem malt på husvegger? Har du lest Morgenbladets og NÅs åpne forsvar for militærkuppet i Chile og utilsørte hyllest til fascismen?

»Vi har hatt 2. verdenskrig, sier mange »fascismen har ingen grobunn i Norge«. Jo, mange er vaksinert for godt mot disse ideene, men vi ser de prøver seg igjen. Og de retter seg inn mot den gruppa som ikke har opplevd fascismen og nazismen i praksis, nemlig ungdommen, og i løpet av den siste tida har vi sett at de har fått en viss oppslutning. Ikke det at den er så stor, men den er ny, og den er i framgang.

Hvem er »de«? Vi har de åpne fascistene i organisasjoner som Nasjonal Ungdomsfylking (NUF) som har stått åpent fram bl.a. i studentersamfunnet i Oslo, men de finnes og på andre steder i landet. NUF har også en »frontorganisasjon« som heter »Anti-Kommunistisk Allianse (AKA). Den ledes av NUF, men rekrutterer langt inn i Unge Høyre. I tillegg har vi en rekke organisasjoner som er litt rundede i kantene, men som likefullt inneholder klart fascistiske elementer. Det gjelder f.eks. »Fei dem ut«-styret til Studentersamfunnet i Oslo, det gjelder Unge Høyre, Libertas pluss at det finnes personer lokalt i både NGS og YLI som sympatiserer med disse bevegelsene.

Hva kjemper de for? De har alle ting til felles: Under dekke av »folkevennlige« krav som lavere skatt og bort med formynderstaten står de alle for økt utbytting av arbeidsfolk og angrep på de demokratiske rettighetene.

Den kjente anti-fascisten Georgi Dimitrov (som bl.a. ble stilt for retten av nazistene i 1933 beskyldt for å ha satt på riksdagsbrannen) sier om fascismen:

1. Borgerskapet trenger fascismen for å velte hele byrden av den økonomiske krisa over på det arbeidende folkets skuldre.
2. Borgerskapet trenger fascismen for å løse markedsproblemene og forberede en nyoppdeling av verden mellom stormaktene gjennom krig.
3. Borgerskapet trenger fascismen for å stagge den økende revolusjonære bevegelsen.

Hva er grunnen til at disse bevegelsene kan skilte med en viss framgang i dag? Det er ingen tvil om at klassekampen både i Norge og internasjonalt har blitt hardere gjennom f.eks. EEC-kampen, solidaritetsbevegelsen for Vietnam, elevbevegelsen og streikebevegelsen. Samtidig er det tegn som tyder på at den kapitalistiske verden står over for nye store økonomiske kriser, kanskje av liknende dimensjoner som i mellomkrigstida. Kapitalen forbereder seg og prøver å hindre denne utviklinga ved å styrke sitt statsapparat, øke utbyttinga av arbeidsfolk og ikke minst prøve å knuse de politiske bevegelsene som står for kamp for det arbeidende folks krav og for sosialismen.

Samtidig er det lettere for de reaksjonære i dag å stå fram fordi skillelinjene ikke er så klare som da EEC-kampen og Vietnamkrigen var på topp. Dette gjør at vi må være ennå mer årvåkne mot fascistiske tendenser.

Framveksten av en fascistisk bevegelse er dobbelt farlig fordi det gir liberale høyrefolk en mulighet til å prøve å framstå som forsvarere av demokratiet og vanlige folks interesser fordi de kan si at »det er jo folk som står til høyre for oss, og vi er ikke som dem«.

Det finnes sjølsagt store forskjeller på de mest reinbarka nazistene og liberale Unge-høyrefolk, men vi skal også ha klart for oss likheten: På tross av alt »folkevennlig« prat står de alle for ei reaksjonær utvikling, økt utbytting, styrking av monopolkapitalens stat, mot de demokratiske rettighetene. Dette er ei linje arbeiderklassen i Norge alltid har stått steinhardt imot og som ungdommen må følge opp.

De mest reaksjonære av disse går åpenlyst inn for voldelige provokasjoner, se f.eks. intervjuet i dette nr. Vi veit og at ny-nazistene i NUF i Oslo har våpen, det er ikke lenge siden at en av dem ble arrestert for våpentyveri fra et heimevernslager.

Disse kreftene har framgang. Det synes på at »fei dem ut«-folka har fått en viss oppslutning i Oslo, det synes på at nazistiske elementer har fått gjennomgang at et par yrkesskoler har meldt seg ut av YLI, det synes på at Unge Høyre har en økt oppslutning på gymnasene. Foreløpig har de ikke fått noen gjennomslagskraft i arbeiderklassen. Arbeiderklassen i Norge har tradisjoner i kampen mot de reaksjonære og fascismen, bl.a. så har alle fagforbund en paragraf som forbyr nazister og fascistiske medlemskap. Hva er grunnen til dette? At nazister og fascistiske ingenting har i arbeiderklassens organisasjoner å gjøre fordi de ikke har felles interesser på ett eneste punkt, men tvert imot står som direkte fiender i kampen for arbeiderklassens interesser og sosialismen.

I studentersamfunnet i Oslo er det reist forslag om at den slags folk skal bli nekta medlemskap. Høyrefolk beklager seg og får vanskeligheter: På den ene sida får de støtte fra fascistene som stiller høyrefolka i et lite gunstig lys, samtidig som de støtter at de også skal ha ytringsfrihet i f.eks. DNS. Til det vil vi si: Det finnes ingen som står mer imot ytringsfrihet og demokratiske rettigheter en fascistene, skal vi da sitte på vår bak å la dem ture fram i kampen mot våre hardt tilkjempa rettigheter? NEI!

Hva med elevbevegelsen, NGS og YLI? Burde ikke vi lære av arbeiderklassen i denne saka og fullstendig utelukke fascistene fra våre interesseorganisasjoner? Vi mener det er viktig at elevbevegelsen allerede nå tar et klart standpunkt mot å gi fascistiske adgang til våre interesseorganisasjoner.

Vi kjemper for interessekrav, demokratiske rettigheter og mot statens skolepolitikk. Fascistene representerer våre bit-

rode gårde
korrespondent

SIPO- avhør

Dessverre er det fremdeles mange progressive som nekter militæret. Sigurd, som vi har snakka med, er en av dem. Han har, som andre militærnekttere, vært til forhør – på politiets fremmedavdeling. Hvorvidt hans tilfelle er spesielt, vet vi ikke, men det er sannsynlig at SIPO utnytter det at folk møter opp nervøse og usikre til å pumpe ut opplysninger om m-l bevegelsen ved overrumpende "sidesprang".

– Sigurd, hva var det egentlig som skjedde?

– Jo, jeg møtte opp til forhør på fremmedavdelinga. Det var forresten et par uker etter at jeg hadde gått i flaggborgen fremst i Faglig 1. mai-front toget. Vel, jeg skulle spores ut om begrunnelsen min for å nekte militæret. Søknaden var ei typisk standard søknad, og sikkert lite interessant. Det blei til at vi diskuterte hverandre sine meninger. Purken prøvde liksom å være veldig hyggelig. Framstilte seg som "nato-fan og varm forsvarsvenn". Etter en halvtimes diskusjon klarte han så å komme inn på revolusjonen og "– de som nekter militæret for å danne gerilja-grupper som skal slå til om ti år".

– "Er det mange sånne på gymnaset der du går", fortsatte han.

– "Sånne hva?"

– "Jaeh, sånne m-l'ere."

– "Tja, sikkert endel."

– "Ja, du har vel en i klassen"(!)

– "-----(?)"

– "Hvordan jobber m-l'erne på skolen din – under jorda eller....de har jo disse studiesirkelene. Har du gått en slik studiesirkel?"

– Han så litt tvilende ut da svaret var nei, men jeg har jo bare gått en halv så...

– Holdt han den samme "hyggelige" tonen hele tida?

– Neida, under denne pumpinga hissa han seg mer og mer opp. Han prøvde å gi inntrykk av å være godt informert. Han visste liksom alt han spurte om, jeg skulle bare bekrefte det. Etterpå karakteriserte han

det heile som et lite sidesprang, smilte "kjekt" og gikk videre.

– Typisk. Men det virker som om det viktigste for denne "varme forsvarsvennen" ikke var å få deg fra å nekte militæret, men å hetse mot m-l bevegelsen, og å få flest mulig opplysninger om oss.

– Akkurat. Det var heilt tydelig. Han snakka jo også mye om "– indre fiender: venstreekstremistene – og eventuelt ekstremister på høyre fløy." Det siste virka det som han føyde til "for å beholde objektiviteten".

– Men betyr ikke dette noe for deg som militærnektter?

– Vel. Jo, jeg nekta jo militæret fordi jeg hater nato og resten av helvetesmaskineriet. Men det lærte meg jo endel at en som karakteriserer seg sjøl som "–nato-fan og varm forsvarsenn" ikke anstrenger seg mere for å få meg til å gå inn i militæret enn denne purken gjorde. Militærnekttinga vil kunne ramme forsvaret mannskapsmessig. Men kanskje er det igrunnen akkurat hva borgerskapet kan ønske seg? En verva hær finrenska for progressive vil være et uhyre effektivt redskap mot folket. En anna ting som jeg nå ser klart viser hva som truer borgerskapets militærapparat mest, er hvor hetsoffensiven er satt inn. Det er ikke mot militærnektterne men mot "de stygge marxist-leninistene som undergraver vårt forsvar". Det er blant anna ut fra disse tingene jeg har bestemt meg for å trekke søknaden tilbake, og gå inn i militæret.

– Det høres fint ut. Skal vi

reste fiender i alle disse sakene.

Det finnes folk som mener at alle «ekstremister» er like fæle og at en kan bli kvitt fascistene ved å forby både dem og kommunistene. Disse glemmer en viktig sak, nemlig at dette dreier seg ikke om å vær «ekstrem» eller stå i «sentrum», det dreier seg om klassekamp, og fascistene og kommunistene representerer to rake motsetninger i denne klassekampen.

avslutte med ei oppfordring til andre progressive som vil nekte militæret om heller å

gjøre det samme som deg?

– Ja, det synes jeg absolutt.

RG korrespondent/Tromsø

unge høyre mot statsbudsjett- aksjonen

Da de progressive i NGS' Sentralutvalg stemte for streik mot statsbudsjettet 13. nov. avholdt begge medlemmene av Unge Høyre seg fra å stemme. (Anette Høyen og Terje Osmundsen)

Terje Osmundsen kjørte hardt ut. Han var tilhenger av nullvekstfilosofien sa han, og "...Hvordan skal det gå hvis alle mulige grupper stiller krav til budsjettet og til og med streiker for dem?"

Er Terje Osmundsen og resten av Unge Høyre tilhengere av nullvekst i yrkesskole-elever og gymnasiasters levevilkår?

Om her er det ikke bare snakk om nullvekst – Statsbudsjettet betyr nedgang i stipendene, bevilgning til hybelbygg og reise støtte. Borteboerstipendiet har gått ned 15% i realverdi siden –68. Neste år går det ned 5% til. Tror Unge

Høyre at elevene spiser 20% mindre mat og har fått 20% mindre husleie???

Statsbudsjettet er et klassebudsjett. Nullvekst i folks levekår og kjempevekst i monopolenes profitter og oljeinvesteringer. Men det er vel ikke dette Terje tenker på?

"Hvis alle grupper av folket stiller krav til og med streiker for dem" – går det meget bra. Regjeringa kommer i kattepine og blir avslørt som olje-monopolenes håndlanger. Monopolkapitalen kan bli tvunget til å skjære ned på investeringene. Folket kan forbedre sin økonomiske situasjon og styrke seg politisk.

Så la oss klemme til og streike så det suser om øra til Unge Høyre og DNA-regjeringa!

Kamp mot kaketeori og splittelsestaktikk-fram for mange vellykkede streiker!

Kommunistene kjemper for at arbeiderklassen skal gjøre revolusjon og sjøl ta makta, mens fascistene kjemper for å styrke det borgerlige klasses diktaturet og gjøre det til et reindyrka terrorvelde.

Det finnes ingen bedre garanti mot fascismen enn en sterk kommunistisk bevegelse, og ikke minst ungdomsbevegelse.

Siden slutten av 60-åra har progressive demonstrasjoner, Vietnam-markeringen og 1. mai-demonstrasjoner blitt utsatt for provokasjoner som røykbomber osv. fra silkerampen. Dette har stort sett foregått i Oslo, men også på en del andre steder i landet.

RØDE GARDE har hatt et intervju med en som har vært med i kanskje den viktigste gruppa som sto bak disse aksjonene i Oslo i årene 1968–70. Vi ønsker ikke å oppgi personens navn, noe som vil være forståelig når du leser intervjuet. Han er i arbeid, har tatt avstand fra det han holdt på med i denne tida og ønsker ikke noe mer med disse folkene å gjøre. Han er heller ikke trygg mot represalier, mange av de som var med i denne gruppa, driver fortsatt med liknende provokasjoner, og de har tildels utvikla seg til å bli verre enn det de presterte i slutten av 60-åra.

RG: – Hva var "Aksjonsgruppa av Oslo Unge Høyre", hvorfor ble den startet og hva drev dere med?

– "Aksjonsgruppa" ble dannet like etter Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia med ett formål: Å lage bråk ved demonstrasjoner og å organisere motdemonstrasjoner til de markeringene som ble arrangert av venstresida på den tida. Vi var en del medlemmer av UH som mente det var nødvendig å organisere oss i en gruppe for å gjøre dette effektivt.

– Ble gruppa dannet etter noe initiativ fra ledelsen i UH?

– Nei, vi var en del medlemmer som sjøl fant ut at vi måtte organisere en slik gruppe. Men det er rett å si at gruppa var en akseptert del av UH, ingen hindra oss i vår aktivitet sjøl om det fantes ledende folk i UH som var mot det vi drev med. Mange medlemmer så opp til våre aksjoner, og ønska sjøl å være med i gruppa. Ett eksempel på det er Fred Jacobsen som nå er formann i Oslo UH, var russeformann i Oslo i vår og er medlem av "Fei-dem-ut"-styret til DKSF i studentersamfunnet. Han ville gjerne være med i gruppa, men var bare en løpegutt for oss. Fikk bare lov til å være med på demonstrasjonene, ikke på møtene og planlegging.

– Kan du nevne eksempler på aksjoner dere planla?

– Ja, f.eks. Vietnamuka i 1969 lagde vi et svært opplegg. Vi hadde tenkt å dynke gulvet på en Vietnamutstilling med kvikksølv (som avgir en livsfarlig damp) for å få folk til å rømme lokalet. Det ble aldri noe av, fordi noen i gruppa ikke ville sjøl om vi hadde tenkt å si fra slik at folk ikke ble i lokalet. Ellers ble det

bl.a. kasta røykbomber mot den Kinesiske ambassaden og flere demonstrasjonstog. Like før 1. mai 1969 drev noen og gjorde i stand en røykbombe på Unge Høyres kontor i Høyres hus i Oslo. Under dette arbeidet ble bomba plutselig antent, noen slo alarm til brannvesenet som rykka ut, men det ble aldri reist tiltale mot de som var med på dette, saka ble henlagt med en advarsel etter politiavhør. Han som hadde gjort dette, ble møtt med klappsalver på Oslo UHs generalforsamling like etterpå, da han kunne fortelle at politiet ikke ville følge opp saka.

Ved mange anledninger var det motdemonstrasjoner der vi en gang bl.a. fikk tak i et Lenin-bilde som vi brant. Politiet tok også noen i denne saka, men det ble aldri reist tiltale der heller. Det finnes en paragraf som heter at "gateopptog, musikkorps, demonstrasjoner og liknende" må ha polititillatelse for å gjennomføres. Denne paragrafen har

blitt brukt mot venstresida ved mange anledninger, men i dette tilfellet fant politiet ut at å brenne Lenin verken var musikk, opptog eller demonstrasjon, og heller ikke "liknende" så det ble aldri noen sak ut av det.

– Hvordan var forholdet deres til politiet?

– I demonstrasjoner var ikke forholdet spesielt varmt, bl.a. fordi vi en gang kasta en plastpose med rødming mot en demonstrasjon som traff en politimann på motorsykel i stedet. Men det finnes mange eksempler på at politiet støtta oss allikevel. Jeg kan nevne to som hendte meg sjøl.

En gang reiv jeg ned noen plakater på et hjørne da det plutselig kom en politibil og to hoppa ut. Jeg kjente ingen av de to, hadde aldri sett dem før. Men de sa: "Jøss, er det det?" hvorpå vi småprata litt om forskjellige ting før politimennene sa, "Ja, ja, vi får vel fortsette med hvert vårt," og dro.

Fra 1. mai 1974 i Oslo

– Hva slags folk var med i gruppa?

– Jeg vet ikke om jeg vil nevne så mange navn, for jeg vet ikke hva de forskjellige driver med i dag. Men eksempler er en som heter Iver Huitfeldt, sønn til oberst Tønne Huitfeldt, Richard Andvord, sønn til en av de største papirhandlerne i Oslo som ordna alt papir gratis til oss, pluss en som heter Geir Brennung som jeg antar er en klart ledende fascist i dag.

– Hva drev gruppa med?

– I hele tidsrommet fra sommeren 68 til julen 70 sto vi for det aller meste av røykbomber og motaksjoner i Oslo. Vi hadde røykbomber som vi delvis laga sjøl, delvis kom de fra innbrudd i heimevernslageret, og noe kom også fra forbindelser vi hadde i forsvaret, sjøl om dette var en liten del.

I tillegg hadde vi sprengstoff og råstoffer til å lage tåregass. Sprengstoffet var gummidynamitt som stammet fra innbrudd.

Et annet tilfelle var den gang jeg gikk forbi Aftenposten da en politibil stoppa, to kom ut og spurte: "Hvordan

Var med i Unge Høyres STURMABTEILUNG

gikk det"? "Med hva da" sa jeg, jeg hadde aldri sett dem før. Det de tenkte på var en sak som hadde blitt reist mot meg p.g.a. noe bråk. Jeg fortalte da at jeg slapp billig unna, de hilste, sa "Sees 1. mai," og dro.

Disse eksemplene viser at sjøl om vi ikke hadde noe direkte vennskapelige forbindelser med politiet som etat, så var det mange i politiet som kjente til oss og støtta oss.

— *Hvordan var forbindelsen med ledelsen i Høyre og med andre organisasjoner?*

— Jeg nevnte at vi ikke hadde noe godt forhold til Ledelsen i UH, de var imot oss, og vi kalte dem bare "streberne". Men vi hadde sympati i store deler av Oslo UH, og også hos enkelte i Høyre. Vi hadde f.eks. flere samtaler med Magne Dagestad som var ungdomssekretær i Oslo Høyre på hans kontor, nå daglig leder i Anders Langes Parti. I det hele tatt fantes det en ganske stor Lange-fløy i UH som også bidro i sterk grad til at Ole T. Hauki ble valgt til formann i Oslo UH.

Ellers hadde vi forbindelser med en liten fascist-organisasjon som kalte seg Ulta Marine

som ikke finnes lenger. Den var leda av formannen for Baker & Konditormestrenes arbeidsgiverforening, Hans Georg Windingstad, og en reserveoffiser som sa han skulle skaffe oss våpen. Disse karakteriseres best ved at i alle fall førstnevnte hadde Hitlerbilde på bokhylla.

Vi var også opptatt av noe som kalte seg "det nye Høyre", et diskusjonsforum som holdt møter i Libertaslokale. Dette var leda av en Jan T. Lund og en som heter Bjørn Hoelseth som nå leder programmet "Bedriften og Vi" i NRK! Hør bare hva Bjørn Hoelseth sa i et av sine foedrag om "Kapitalismen og den 3. verden: "Vi trenger ikke ha kompleks for hva vår egen kultur står for. Jeg forakter gråtekonene som i den vestlige verden som sutrer over hva forfedrene måtte ha gjort i de stakkars u-landene. Jeg føler snarere stolthet over hva det frie og heroiske menneske har utrettet under kapitalismen", og "Feilen ved kapitalismen er ikke at den har vist seg ubrukelig i praksis, men at den ikke er blitt prøvet nok".

Vi hadde også kontakt med

Per Flatabø ang. opprettelsen av "Frihetsalliansen".

I forbindelse med visningen av den reaksjonære Vietnam-filmen "Green Berets" med John Wayne hadde vi brevkontakt med Frihetsalliansen i Danmark for å få oppover en motorsykkelbande til å hjelpe oss med motdemonstrasjonene. Dette ble ikke noe av, bl.a. fordi Frihetsalliansen på den tida ikke var skikkelig organisert i Norge ennå, sjøl om det fantes grupper i Drammen og i Bergen.

Rett etter dette brøyt jeg imidlertid med denne virksomheten, flyttet og begynte å jobbe.

— *Du var sjøl ung da du dreiv på med dette, og har brutt med det siden. Hva med andre som var med i denne gjengen, hvor har de havna?*

— Mange så på oss som en guttegjeng, og mange av var også unge. Men jeg er sikker på at blant de som markerte seg dengang finnes kjerna av ungdomsfascistene i dag. Vi var sosietetspøbel som dreiv med råtenskap overfor progressive. Dette var farlig nok, men det fantes også dem som gjorde dette til en vitenskap og åpent

uttalte at de hadde nazistiske og fascistiske meninger. Frihetsalliansen finnes ikke lenger, de som var sentrale der har i stor grad gått over i Nasjonal Ungdomsfylking og deres dekkorganisasjon, Anti-kommunistisk Allianse. NUF er en gjeng med åpent nazistiske meninger sjøl om de prøver å benekte det, mens AKA er en "frontorganisasjon" de driver, og som rekrutterer langt inn i Unge Høyre. Vi skal være oppmerksomme på denne faren, Unge Høyre gir seg offisielt ut for å være liberalere og forsvarere av demokratiet, men denne organisasjonen rommer klart fascistiske elementer som i dag er mye bedre organisert enn det vi var og står på en klarere, fascistisk plattform.

Jeg er overbevist om at det ikke vil ta lang tid før vi vil se dem igjen i form av motdemonstrasjoner og provokasjoner, når det gjelder fascistene også hardere midler. Det er viktig at folk er klar over at slike folk finnes, og at de må bekjempes. Som en annen tidligere fascist sa det i Klassekampen i et intervju: "De kan ikke ties ihjel".

tsjekkisk student til Røde Garde :

«EN PLANLAGT
INVASJON LAR SEG
IKKE BORTFORKLARE!»

Hvordan er situasjonen i Tsjekkoslovakia i dag – Hvem er det som har makta?

– Tsjekkoslovakia er i dag et okkupert land. Det preger selvfølgelig landets økonomi og kultur, hele samfunnslivet. Ved første overfladiske blick kan man få inntrykk av at folk får det bedre og bedre hva den materielle side av livet angår. Styresmaktene satser sterkt på å bedre tilførselen av forbruksvarer, f.eks. prøver de å følge opp tidens siste nyheter på motefronten fra Vesten – alt i håp om å få folk til å interessere seg om de materielle goder og glemme den politiske elendighet.

Samtidig styrker makthaverne sine posisjoner ved hjelp av nye lover som ofte er i strid med den gjeldende sosialistiske forfatning. Et eksempel på det er den nylig vedtatte lov om politisk virksomhet i samfunnet. Det nye ved denne loven er at de nasjonale politistyrker i de enkelte Warszawa-pakt landene er "pålagt ansvaret for å sikre stabile forhold i samtlige medlemsland" (sitat fra kommunistpartiets organ Rudé Práva). Det som politiet i Warszawa-pakt landene nå skal samarbeide om, er å knekke ethvert forsøk på avvikelser fra en felles linje, misnøyesytninger fra befolkninga, demonstrasjoner osv. Til denne oppgaven er det opprettet spesialavdelinger som er utrustet med avansert utstyr som for det meste er innkjøpt i vestlige land – politikolle fra Franco's Spania inkludert..... Opprettelsen av disse avdelingene ble tilskyndet etter urolighetene i havnebyene i Polen. Dette tyder på at Sovjet har forlatt "invasjonstaktikken" med bruk av militære styrker, og at de i framtida heller vil satse på spesielle politiavdelinger til å ordne opp når stormakten finner det nødvendig.

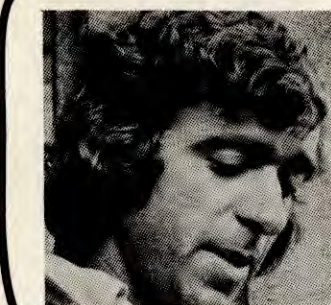
Alt dette tyder klart på hvem som har makten i Tsjekkoslovakia i dag. Det er monopol-byråkratiet som kontrollerer de statseide bedrifter og som ved hjelp av politiet og etterretningsorganisasjoner kontrollerer det politiske liv. Kan du si litt om årsakene til invasjonen – Hvordan var f.eks. utviklinga i Tsjekkoslovakia?

– I årene etter invasjonen dukket det opp flere, ofte

Fra en demonstrasjon i Tsjekkoslovakia den 21. august i år.

temmelig forskjellige begreper for invasjonen. De spenner seg fra å påpeke Dubčéks ukloke opptreden overfor de andre WP-landene til å framheve de økonomiske grunner som årsak til overgrepet. Jeg tror de som peker på økonomiske årsaker har mye rett i sine påstander. Tsjekkoslovakia er ikke et spesielt rikt land, men de til dels store råvareressursene og industrien har stor militærstrategisk betydning. Tsjekkoslovakia har store uranforekomster, og uranindustrien har Sovjet absolutt kontroll over. Denne industrien er et godt eksempel på den moderne kolonipolitikken supermaktene driver. Det dreier seg kun om råvareleveranser – tsjekkisk uran går direkte til Sovjet hvor den blir bearbeidet.

Dessuten er Tsjekkoslovakia med sin maskinindustri en meget viktig våpenprodusent.

– Hvordan var reaksjonene i Tsjekkoslovakia 1-68 og hvilken strategi har en idag for å få russerne ut?

– Fra de første dager etter invasjonen ble det tsjekkoslovakiske folket av sine daværende ledere oppfordret til å holde seg i ro og ikke gå til aktiv motstand mot okkupasjentene. Bare det tyder på at det var stemning for å gjøre noe

RØDE GARDE har hatt et intervju med en tsjekkisk student om hans syn på Sovjet og om situasjonen i Tsjekkoslovakia etter invasjonen i 1968.

Vaclav Pletanek studerer i dag ved Universitetet i Oslo. Han kom til Norge i 1969 som politisk flyktning, altså en god stund etter Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia. Han sitter derfor inne med førstehånds kjennskap til forholda i tida både før og etter invasjonen.

aktivt. Men man frykter blodige oppgjør og tap av mange menneskeliv i kampen om den militære overmakt. Flere steder var det streiker. Like etter invasjonen gikk gruvearbeiderne i uranindustrien til streik under parolen "Ikke mer uran til okkupasjentene!"

Det finnes ikke spillerom for opposisjon i dagens Tsjekkoslovakia. Derfor eksisterer det heller ingen strategi for å få russerne ut av landet – selv om alle tsjekkere og slovakere ønsker det.

– Det blir hevda at situasjonen i Tsjekkoslovakia er mye bedre i dag enn i -68. Kommentar til det?

– Situasjonen har virkelig forbedret seg, men kun for monopolbyråkrater og deres hjelpeapparat med politiet i spissen. Det at forholdene synes å være roligere er et resultat av denne "forbedring". Det vanlige mennesket har fått bedre snitt og farge på klærne, det kan spise seg mett og har i tillegg kanskje fått seg ny bil. Dette selvfølgelig på

mars 1965 demonstrerte kinesiske, koreanske og vietnamesiske studenter mot USA's bombing av Nord-Vietnam foran den amerikanske ambassade i Moskva. Moskva-politiet trådte straks i aksjon.

Alt dette forstyrret den "fine" maktbalansen i samfunnet, og foruroliget særlig de ortodokse krefter i Kreml som fryktet at lignende ideer skulle spre seg også til deres land.

– Var invasjonen et feilgrep fra en sosialistisk stat, eller en imperialistisk handling?

En nøye planlagt og organisert militær invasjon lar seg ikke bortforklare som et feil-

Vi i Rød Ungdom synes spørsmålet om Sovjet er av største betydning. Vi mener at utviklinga i Sovjet de siste 20 år har gjort at landet ikke lenger utgjør noe sterkt bolverk mot imperialismen og utbytting, men tvert imot, at Sovjet idag er en imperialistisk supermakt på linje med USA.

Det er derfor svært viktig å få avklart hvilket syn andre ungdomsorganisasjoner har på Sovjet. Vi retta oss til organisasjoner som har hatt ei uklar eller feilaktig oppfatning av Sovjet, for å få en uttalelse om invasjonen i Tsjekkoslovakia i 1968. Dette viste seg imidlertid å være vanskelig. SVU nekta plent å gi et intervju fullstendig uten å være i stand til å gi en begrunnelse. KU avsto etter et sentralstyremøtevedtak med

den tullete begrunnelsen at Røde Garde hadde en lite saklig og redelig redaksjonell linje. Denne holdninga er kørt og godt uansvarlig. Det går ikke an for folk som kaller seg progressive og ikke tørre å uttale seg om ei så viktig sak. Vi tar dette som et uttrykk for at organisasjonene føler seg klemt mellom Bresnev og ungdomsmassene. Det er like lite progressivt å støtte Sovjets sosialimperialisme som det er å støtte USA-imperialismen. Kampen må rettes mot begge supermaktene!

Til dere som leser dette vil vi si: Les intervjuet med de tsjekkiske flyktningen på denne sida og bruk litt tid og krefter på å sette dere inn i spørsmålet. Ta standpunkt i Sovjetsspørsmålet – Det er viktig!

betingelse av at det er villig til å samarbeide og være stille ellers. Men det finnes grenser for hvor mye man kan narre folk på denne måten. Mange tsjekkere vet at det sosialistiske menneskeidealet ikke bare ligger i de materielle goder.

– Martin Gunnar Knutsen, nestformann i NKP, har uttalt at det er provokatorisk å ta opp Tsjekkoslovspørsmålet i arbeiderbevegelsen. Han grunngr det med at det bare fører til splittelse.

– Jeg tror at de som arbeider for sosialismen må ta opp Tsjekkoslovspørsmålet hvis de vil gjøre sitt arbeid oppriktig. Her har vi nemlig en stat som hevder å være sosialistisk og som begår en imperialistisk handling overfor et naboland. En sosialistisk bevegelse som ikke vil analysere et slikt overgrep og ikke tar avstand fra

det, kan lett tilskrives liknende intensjoner, noe de høyreorienterte krefter med glede gjør.

Det å skille mellom en sosialistisk og imperialistisk handling i Tsjekkoslovakiaspørsmålet vil etter min overbevisning bidra til en virkelig styrke i arbeiderbevegelsen, ikke til dens splittelse.

Det vil også styrke den internasjonale solidaritet med tsjekkere og slovakere som ikke vil bli passet på av fremmede soldater. Det vil styrke presset på Sovjet til å trekke seg ut, slutter Vaclav.....

VENTETID

Det er alltid verst om natta. Hun snur seg. Forsiktig. Verken i korsryggen bølger gjennom henne. Tvinger brennende syre opp i munnhulen. Titalac. Hun famler på nattbordet. Må ikke vekke ungene. Ikke mannen som puster tungt ved siden av henne. Hun finner en tablett, slapper av mens den løser seg opp i munnen. Melkelignende virkning. Hun har dem alltid med seg. I forklelomma på jobb, i kåpelomma, på kjøkkenet, på nattbordet.

Hun ligger stille. Bare øynene flakker kvileløse rundt i rommet. Lydene fra gata trenger inn sammen med gråbleikt sommernattslys. Hvorfor er det alltid verst om natta? Tanker, plagsomme uvelkomne tanker. Hun kan ikke ta arbeidet med seg som et verge inn i søvnen.

Vinduet er ei lysere går flate i mørket. Hun vil ikke tenke på det. Ikke på byen heller som lurar som et uhyre utafor. Tenker likevel vagt at lyset er grått når det har trengt fire etasjer ned i bakgården.

Rommet er trangt. Kvelende. Hun føler seg inneklemt av sovende, pustende kropp. I går, i dag og i morgen er de mannen og ungene hennes. Men ikke i natt. I natt er de bare menneskenærhet. Lukter som blander seg med gammel matos og kattepiss fra gårdsrommet.

Nei! Ikke tenk på lukter. Men det er for sent. Kvalmen fyller henne. Den eneste tanken blir å komme ut på fellesdoen i oppgangen for å spy. Hun presser oppkastet tilbake, mens hun famler på seg tøfler og morgenkjole. Hun rekker ut på kjøkkenet og får grepet søppelbotta for kroppen vrir seg i krampetrekninger under oppkastanfallet. Etterpå siger hun

ned i en kjøkkenstol. Føler seg tom. En tom, tung kropp. Hun reiser seg. Går bort til utslagsvasken, tar ned vaskefatet fra hylla. Hun tapper vann forsiktig ned i fatet. Gud som hun lengter etter å skru på krana til vannet flommer over hendene og kaster små perler av kulde opp i ansiktet hennes. Det suser i rørene uansett. Hun vasker seg. Nyter å kjenne den kalde fuktigheten mot huden, men unngår omhyggelig å se på det bleike, dradde ansiktet som er henne. Lille speil på veggen der.... Hun føler en hysterisk trang til å le. La ordene splintre speilets likegyldige flate. Tar i stedet botta og går ut og tømmer den.

Hun åpner kjøkkenvinduet. Det vender mot elva som siger taus og illeluktende forbi. Hun ser på elva og lengter heim til havet.

Gis det aldri fraflyttningsbidrag bort fra dette helvete? Gud la dette være et mareritt. La meg våkne i morgen til fjøstid og tunge terminer. Terminer som skal betales. Som ikke kan betales. Men hvorfor sto det ikke noe om ufaglært arbeidskraft på fyrstikkannonsen?

Hun ser på fingermerkene i vinduskarmens sotgrå flate. Hun har forlenget tapt kampen mot skitten. Merkene står der. Merker etter et av mange nederlag.

Hun går planløst inn i stua. Ser på mothercarekatalogen som hun bestilte i et anfall av optimisme. Eller var det for å tvinge fram en forventning hun ikke var i stand til å føle? Hun vet ikke lenger. Vet bare at hun hater disse groteske lykkelige idealmenneskene i sine ideelle omgivelser.

Hun hater dem. Blindt. Vil ikke tenke innviklede tanker om reklame og kvinneutbytting. Flere av jentene på jobben har snakket om det. Om kvinnefront. De går med merker og deler ut litteratur. Hun har aldri orket lese gjennom dem. Er vel for trøtt om kvelden. Det er lettere å flykte inn i ukebladverdenen. Så glemmes elendigheta for en stund.

Noen ganger på jobben føler hun små ilinger av forventning når hun hører dem diskutere. Som om hun bare skal trekke et forheng til side så vil dette angå henne også. Men når de bruker fine ord og diskuterer "kvinnekampens forskjellige aspekter", får hun lyst å skrike til dem. Hva vet disse sjølsikre jentene som kan alt om prevensjon og kvinnefrigjøring om hennes virkelighet? Om en overfylt bakgårdsleilighet? Om tretthet som dreper all virkelyst? Om fortvilelse. Om spissrotgang fra kontor til kontor med abortsøknad. Om den offisielle medlidenheten. Hva vet de om netter som denne? Og likevel. Hun føler at det likevel angår henne. Noen ganger.

Hun finner fram Titalac. Suger seg inn i en avslappet døs. Virkeligheten vil likevel ikke helt slippe taket. Ungen rører seg urolig inne i henne. Hun finner fram det siste Hjemmet. Leser halveis gjennom en novelle. Det er ingen kvile i det heller. Hun orker ikke denne skinnende kontorlykksaligheten.

Ville noen lese ukebladnoveller om meg? Nei gud, hvorfor skulle de det?

Jeg ville ikke lese om meg sjøl engang.

Hun blar videre. Reklame. En artikkel om glassmosaikk. Madonnaen og barnet. Hun ser på det fargestrålende bildet. Lenge.

novelle av Lillian J. Lund

Hvorfor har alle madonnaer bløte barneansikter? Du også. Men du var ugift mor. Dette måtte merke ansiktet ditt. De lyver om ansiktet ditt. Kanskje lignet det litt på mitt. Kanskje var du grimet av angst og tretthet. Som jeg. Redd for framtiden. Som jeg. De hang sønnen din på et kors. Kanskje skal de korsfeste mine unger også. Korsfeste dem til statistikker. Trafikkdød. Narkotikamisbruk. Ungdomskriminalitet. Og jeg må slå i naglene. Når stemmen min hviner over dem som sagblad. Når jeg ikke kan elske dem fordi jeg er sliten. Fordi det daglige strevet tar alle evner og krefter. Å gud hvorfor sier de at ingen er fattige i Norge idag? Madonna gud tilgi meg at jeg ikke kan være glad for ungen jeg går med. Jeg hater dem som bestemte at jeg skulle ha den. Hater dem. Hater deres glatte, sjølgode vernom-livet-prat. Om de hadde samme omsorg for levende. Men de er ikke deres ansvar. De levende er mitt ansvar. Andres ansvar. Aldri deres. Jeg hater dem. Det er som en verk i hendene mine. Jeg ønsker jeg kunne knytte dem og slå slå slå.

Hun bøyer ansiktet mot bladet. Tårene forandrer madonnabildet til en meningsløs fargeklatt mot baksidens vaskemiddel-reklame.

*Illustrasjon:
Käthe Kollwitz.*

ABORTLOVEN ER EN KLASSELOV

Abortloven er en klasselov. Den er en klasselov fordi borgerskapets kvinner har mye større muligheter til å få abort. Og den er en klasselov fordi den for arbeiderklassen og folkets kvinner fører til enorme økonomiske og sosiale problemer, slik den fungerer idag.

For kvinner som lever under dårlige kår, vil kravet om selvbestemt abort være et krav om retten til selv å kunne vurdere sine materielle og sosiale muligheter til å føde et barn.

For de fleste kvinner i dag, er spørsmålet om å føde og å ha barn, et spørsmål om å ha råd til det, og om forholdene ellers ligger til rette for det. For familier som bor trangt, og som er avhengig av kvinnens lønn, men har små muligheter til å få daghjemsplass, vil et barn bety en enorm skjerping av familiens materielle vanskeligheter.

Men borgerskapets kvinner kan i ro dele ut sine brosjyrer mot selvbestemt abort. For dem vil et barn fra eller til ikke føre til noen økonomisk krise. De vet at en avslått abortsøknad for dem i verste fall vil føre til et lite "ferie-opphold" i utlandet.

DE REAKSJONÆRE SOM MORALENS VOKTERE.

De reaksjonære har nå samlet seg under dekket av å være fosterets advokat. De har dannet "Folkeaksjonen mot selvbestemt abort". De skriker opp om at fosteret mangler rettsbeskyttelse, og at selvbestemt abort fritar samfunnet fra å løse de sosiale og økonomiske problemer en abortsøker har.

Vi vil spørre "Folkeaksjonen": Hva viser praksis

idag? Samfunnet kan gjerne ta på seg ansvaret for det ufødte barnet, men bygges det daghjem og barnehager? Viser ikke praksis i dag nettopp at et barn bare er den enkelte kvinnes og families ansvar? Men da er det også kvinnens rett å avgjøre om hun ønsker barnet eller ikke.

Om kvinnene sier "Folkeaksjonen" følgende: Ved selvbestemt abort vil hun bruke abort som prevensjonsmiddel, og abort er noe hun søker av bekvemmelighetshensyn, eller for å løse sine problemer på lettvis måte. Slike utsagn vil vi kalle folkeforakt, og vi forstår at den såkalte "Folkeaksjonen" ikke har mye med folket å gjøre.

ORGANISERING ER VIKTIG!

Rundt om i landet har vi lokale kvinnefrontgrupper på arbeidsplasser, blant husmødre, på universitetene og på alle slags skoler.

En tredjedel av abortsøkerne er mellom 15 og 24 år. Det vil si at det er spesielt viktig for unge jenter å kjempe for selvbestemt abort. For dem kommer ofte spørsmålet om å få fullført utdannelsen sin i tillegg til de andre problemene. Det er også ofte dårligere kunnskaper om prevensjonsmidler blant unge jenter, og derfor fler uønskete graviditeter. Vi må kreve at pliktig prevensjonsundervisning innføres i ungdomsskolen og på

gymnaset. Vi må også kreve gratis prevensjonsmidler som er lett tilgjengelige over hele landet. — Forebygging er det viktigste!

For folk flest står ikke valget mellom fargefjernsyn eller et barn, slik en lege nylig hevdet. For dem ligger problemene i dårlige økonomiske kår, vanskelige boforhold og få barnehager. Dette er problemer som tilhører virkeligheten i Norge, og virkeligheten sier oss at kravet om selvbestemt abort er viktig idag.

SELVBESTEMT ABORT — ET FOLKEKRAV I 60 ÅR!

Kravet om selvbestemt abort ble reist allerede i 1915 av arbeiderkvinnene her i landet, og fram til idag er kampen

blitt ført uten at kravet er blitt innfridd. Sosialdemokratene i DNA har hele tida brukt dette folkekravet som valgflesk for å få stemmer og støtte. Deres stadige løfter har passivisert store deler av kvinnebevegelsen.

Men i dag har kravet fått en ny styrke. Kvinnene har tatt saka i sin egen hånd, og står mer samlet enn noen gang før bak kravet om selvbestemt abort.

De har også organisert seg, og Kvinnefronten har idag flere tusen medlemmer. For å vinne fram, må vi ha en bred organisert støtte bak kravet vårt. Derfor er det viktig at kvinner og jenter som støtter kravet om selvbestemt abort tar aktivt del i kampen.

SVs vakling avgjorde abortavstemninga

Otto Hauglin er en av SV's representanter på stortinget. Hans stemme ble avgjørende i abort-avstemninga. Hauglin har uttalt følgende i et intervju:

"Jeg kan ikke som prinsipielt utgangspunkt si at når en lov fungerer ulikt og som klasselov, så skal den dermed automatisk oppheves, og desto mindre i en situasjon som denne, for en del av mine premisser er at vi står overfor en interessekonflikt-situasjon, vi står overfor to liv hvor fosterets rettssubjektivitet i juridisk forstand må komme til uttrykk. Fosteret er dessuten uttrykk for farens livspotensial." (Vår understrekn.) Kanskje sitatet svarer for seg selv, men vi kan ikke dy oss, det er ikke hver dag en hører slikt. Dette betyr at Otto Hauglin godtar klasselover! Og ikke nok med det, SV-representanten Hauglin tillater seg å stemme mot opphevelsen av denne klasseloven, mot arbeiderklassens og folkets kvinners krav!

Og på slutten av intervjuet: "Er det noen som nå er tvunget til virkelig å gjennomtenke alle ting en gang til i abortsaken, så er det meg".

Dette forteller oss noe viktig!

DNA-eksemplet med valgløfter om selvbestemt abort viser oss at ingenting kan skje dersom ikke kvinnene sjøl har reist kravet, reist kravet uten skjeling til å stole på tingrepresentantene. Derfor må vi nå intensivere kampen, og vi må innse at reaksjonære og vaklere vil stå sammen mot selvbestemt abort dersom vi ikke klarer å tvinge vaklere som Hauglin til å stemme riktig!

hva gjør du hvis du tror du er gravid

Hva gjør du hvis du lurer på om du er blitt gravid? Det du ikke skal gjøre er å vente mange dager på at menses allikevel skal komme, men oppsøke lege og ikke skyve problemet foran deg.

Legene kan allerede 12 dager etter at menstruasjonen har uteblitt slå fast om du er gravid eller ikke. Det er ofte lang ventetid for å komme til lege, og en eventuell abort må vanligvis utføres før man er 3 mnd. på vei. Prosessen med å få innvilget abort kan ta tid, så det er viktig å ikke vente for lenge.

Du bør også vurdere hvilken lege du oppsøker hvis du er interessert i å søke om abort. Hos en del leger får du en times moralpreken i stedet for hjelp til å søke om abort. Ingen lege kan nekte deg å søke, men du må ha hjelp og gjerne støtte fra legen hvis du skal ha muligheter til å få søknaden innvilget.

Bor du i Oslo, er det greiest å oppsøke Sosialistiske legers forening Herslebsgt. 6
tlf. 37 41 54.

Resultatet av avstemninga i Stortinget er klart. Forslaget om sjøl sjølbestemt abort ble nedstemt med 78 mot 77 stemmer.

Og hvem var den 78. stemmen? Nettopp! Det var SVs Otto Hauglin. Sjølsagt var det ikke han alene som hindret at sjølbestemt abort ble vedtatt, men han er representant for et parti som sier seg å forsvare arbeiderklassens interesser. Til og med Arbeiderpartiet klarte å mobilisere en enhetlig stortingsgruppe for dette kravet, mens Otto Hauglin lot personlige følelser gå foran kvinnens krav om sjølbestemt abort.

AP lovet etter nederlaget å komme med «liberaliseringstiltak» av den nåværende lova. Det er et dårlig plaster på såret: Prinsippet om sjølbestemt abort er fremdeles ikke gjennomført, men er fremdeles kvinnens krav! Det betyr at kampen for dette kravet ikke er slutt med avstemninga i Stortinget.

store geografiske forskjeller

1971

Hordaland: 64,3% av søknadene innvilget
Vestfold: 95,3% av søknadene innvilget

1972

Sogn og Fjordane: 74,4% av søknadene innvilget
Vestfold: 94,9% av søknadene innvilget

Innafor Oslo:

1971

Aker Sykehus: 91% av søknadene innvilget
Oslo Komm. Kvinneklinikk: 54% av søknadene innvilget

klipp og kommentar

I sommer ansatte NKL i Trondheim hjelpearbeidere med en timebetaling på 12,30. De fikk beskjed om at lønna var under revidering og fikk tidlig i høst månedslønn i stedet for timebetaling. Det viste seg så at månedslønna ble utregnet på bakgrunn av ei timelønn på kr. 10,10. Altså en redusering på kr. 2,20.

Den 2. september utviklet det seg en spontan reaksjon fra hjelpearbeiderne si side. Det førte til at 2 mann ble sendt til lagersjefen på jernvareavdelinga og han sa at han ikke visste noe. De henvendte seg så til driftslederen og der fikk de beskjed om at det var en ordre fra Oslo.

"Da ble vi sint" sa en da vi pratet med dem, og de krevde et møte med klubbformannen. 15 mann dro i sinne inn på kontoret til klubbformannen, og der fikk de høre at de ikke kunne kreve lønnsforhøyelse når de ikke var organisert, fordi det kunne gjøre de andre som var organisert forbanna. (Tidligere i sommer sa klubbformannen at det var bare tull å organisere seg når de var hjelpearbeidere og at det var bortkasta penger.)

18 hjelpearbeidere la etter dette ned arbeidet og krevde et møte klokken 11 dagen etter. Da de gikk fra arbeidet klappet resten av de ansatte og var imponert over at noen turde gjøre opprør.

20 stykker møtte opp klokken 11 dagen etter og fikk et møte med driftslederen, 3 lagersjefer, og klubbstyret. Der krevde de tilbake den gamle lønna på 12,30 pluss tarifftillegget på 325 kr mnd.

Klubbstyret, sjefer og ledere kjørte selvfølgelig på at dette ville skape misnøye fra de fast ansatte, og at de hadde jobbet der i 25 år og lignende frektheter hadde aldri skjedd før. En stor skam, mente de. Vel, de fikk et tilbud om opprykk en sats. Fra lønnsklasse 4-5-6 til 6-7 (4 og 5 ble slått sammen) det ville si 11,90 pluss tarifftillegg. Hjelpearbeiderne holdt på sitt, men kom ingen vei. Sjefene kjørte på at det var en misfor-

ståelse og mangel på informasjon og det verste: Egentlig så hadde de tatt inn flere arbeidere enn hva de hadde bruk for.

Mens møtet pågikk satte alle på dagligvareavdelinga seg ned fra kl 8.00 om morgenen til klokken 12.00, helt til de hadde fått gjennom krava sine. **SOLIDARITETEN STO STERKT:**

Selv om de ikke fikk gjennom krava sine fullt ut var det et nederlag for den reaksjonsnære ledelse i LO/AP-toppen.

14 dager etterpå ble det flertall for nei ved tariffslaget i Trondheim.

TIL ANDRE I NKL: DET NYTTER A KJEMPE.

PS. Hjelpearbeiderne på NKL i Trondheim bruker som regel å bli oppsagt etter 5 mnd., for når de har jobbet der i 6 mnd. har de krav på å bli fast ansatte. Flere hjelpearbeidere som var med på streiken har nå blitt oppsagt.

korrespondent fra Trondheim

rode gårde korrespondent

blå kultur

I slutten av 60-åra hadde Unge Høyre en sangbok merket "INTERNT". Vi vet ikke om den er i bruk ennå, eller om den er omarbeida, men vi har i alle fall et par eksempler på hva som ble presentert i den boka.

26. og 27. oktober holdt NGS reformgymnaskonferanse i Oslo. Det deltok representanter fra reformgymnas over hele landet, og det ble vedtatt et arbeidsprogram med disse to hovedkravene:

125 rammetimer — et absolutt minimum.

Nei til 30 timers uke.

Hvis kravene ikke blir innfridd vil skolene gå til flere dagers streik i februar.

Konferansen valgte et senter som skal sikre kontakten mellom reform gymnasene, og ha kontakt med NGS.

En av sangene var en omskrivning av en NS-sang og gikk slik: *Jeg er en NS-hjrdmann/har ikke gods og gull. Unge Høyre-versjonen på samme melodi gikk slik: Jeg er en unge-høyremann/har masse gods og gull/jeg bruker aldri trikken/men kjører egen bil...*

Disse sangene ble brukt på seminarer, møter i Høyres Hus og på alle slags fyllefester. En som skal ha vært populær var en omskrivning av Vi ere en nasjon vi med... Unge Høyre-versjonen låt slik:

Vi ere en reaksjon vi med vi små og Anders Lange vår pengesekk vi frydes ved og våre aksjer mange Vårt hjerte vet, vårt øye ser at vi kan tjene mer og mer

hvis vi utbytter fler og fler helst riktig mange gange

Mer gult er gresset intetsteds mer ondt kan ingen ha det enn i det land hvor vi tilfreds har gjort så megen skade Her vil vi herske til vår død med reaksjonens sorte glør den enes død den andres brød hans smør hans marmelade

For reaksjonens fødeland i denne skål uttømme for hvis vi først får blod på tann om mere blod vi drømme. For reaksjon, for sverd, for stål for tyranni og heksebål for alle mørke makters mål vi denne skål uttømme.

SKÅL!

1.mai

Mange lurer sikker på om det ikke er litt tidlig å begynne med mobiliseringa til 1. mai alt nå. Det er mulig, men det vi tenker på, er ei plate som Rød Ungdom/Oktobre i Sverige har gitt ut, med musikk fra 1. mai festen i Stockholm. Det har blitt ei fin plate, ikke til å sitte og mimre over og være fornøyd med alt vi har oppnådd, men som en inspirasjon til å jobbe enda sterkere i tida som kommer. Det gir en fantastisk følelse av styrke å vite at en ikke er alene, men at det er tusenvis av andre som også arbeider og slåss for å forbedre ungdommens kår, og for sosialismen.

Musikken på plata viser en del av den bredden som den svenske progressive musikken har: Karl Oskar Robert Broberg, som har utviklet seg fra å

synges om "Upplåsbare Barbara", til å stille spørsmål om samfunnet, "Vem er det som bromsar", Peps Blodsband, blues på skånsk, Fria Provetatern med El pueblo unido, chilensk solidaritetssang, som fungerte som leirsang på flere sommerleire i år, Hoola Bandoola Band, Anders Linder, som sammen med gamle svingende rockelåter også synger om den andre siden av 50 tallet, med MacCarthy og kommunisthets. Og selvfølgelig er også Internasjonalen med. Plata er teknisk sett meget bra, bedre enn "live" opptak pleier å være. Og den kan best oppsummeres slik som Lennart Johansson gjør: "Vi er mange, og de er få. Spytt vi på en gang, drukner vi dem!"

hybeløkonomi

Slutten på månten
æ har bare en tier igjen.
Det e ikkje lite
æ skulle kjøpt for den.
Æ sparte tel nån bøker
og nån nye klær
men samme kor æ strævd
så sett æ her
— med akkurat like lite penga
som æ alltid har hatt!

Æ bor på en hybel,
et knøttlite hønsebur,
når æ skal skifte meining
må æ ut på gangen en tur.
300 krona
gjer æ førr den
og aldri ser vel æ
de pengan igjen,
— æ bare har å være glad
førr det rommet æ har fått æ.

Æ går i butikkan
og kjøpte det æ må ha
det e ikkje store summan
æ har å leve av
og større blir dem ikkje

som tida går
æ syns det blir mindre
og mindre æ får,
— sjøl om måndspengan mine
e så store som dæm alltid har vært!

Æ søkte tel staten
etter behovsprøvd stipend,
det va'kkje rare svaret
det som æ fekk igjen.
Staten sa tel mæ:
Det hadde sæ slik,
at, nei dessverre,
æ var alt førr rik,
— staten va fattig
og kunne ikkje hjelpe mæ!

Ja, det e slutten på månten,
og æ har bare en tier igjen
Det e ikkje mye æ kan få
æ kan få kjøpt førr den.
Men æ tar den no med mæ
og så går æ ut,
æ førrtjene en fest
når månten er slutt,
— og særlig når æ har
så mye penga å feste førr!

rød ungdom om fredsprisen

Rød Ungdom vil berømme Nobelkomiteen for å ha funnet en fast og konsekvent linje i utdelingen av fredsprisen. Den ene av årets vinnere, tidligere Japans statsminister Sato faller helt i tråd med de tidligere vinnere Willy Brandt og Henry Kissinger. Sato representerte til sin siste dag som statsminister den japanske imperialismen og var hele tiden knytta til Japans mest reaksjonære grupper.

Han jobba seg før og under krigen opp til en av de høyeste stillinger i jernbanedepartementet, og kunne etter krigen danne et reaksjonært parti. Dette partiet har vært et ledende parti etter krigen, og var med på å bygge opp det japanske næringsliv i en fart ved hjelp av å profitere stort på kjempeleveranser til USAs krigsmaskin under Korea-krigen.

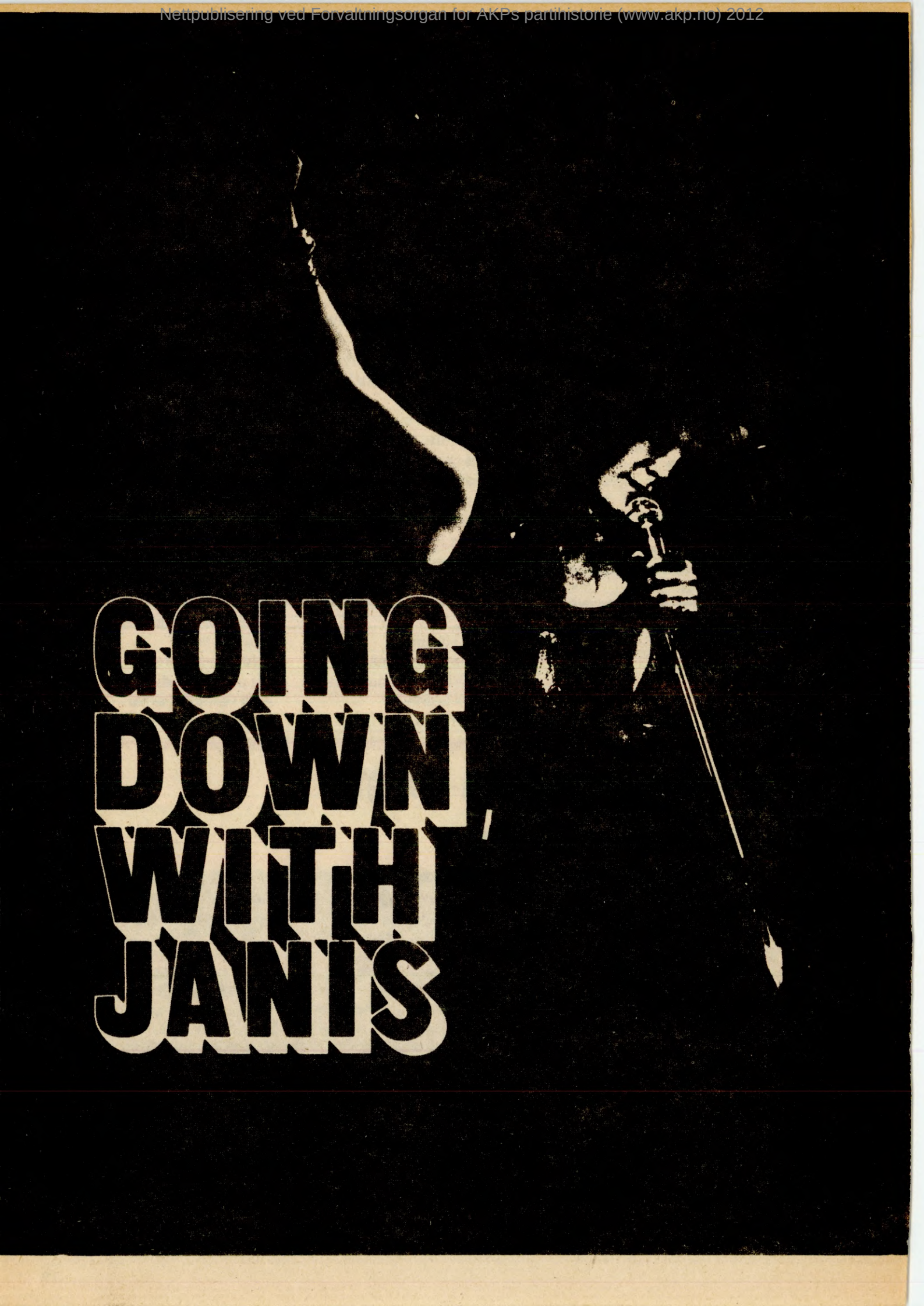
Sato var en fast antikommunist og ville aldri anerkjenne at det kinesiske folket kastet av seg imperialismen og de innenlandske undertrykkerne. Han var med på å skjerpe krigsfaren i Asia ytterligere ved at Japan under Satos regjeringstid 300-dobla bevilgningene til militærvesenet, noe som

ble gjort ved å omgå Japans grunnlov som forbyr militærapparatet i Japan siden 2. verdenskrig.

At den norske Nobelkomiteen nok en gang gir sin hyllest til en av de fremste representantene for imperialismen, overrasker oss ikke mye. Nobelkomiteen er dominert av »Arbeider»-partiets folk, og denne utdelinga faller helt i tråd med den utenrikspolitikkk »Arbeider»-partiet har ført siden de kom i regjeringsposisjon. I år vil vel heller ikke Reiulf Steen og AUF prøve seg med noen avledningsmanøver, siden de nå har lansert en skattepakke til å smøre gallupen med.

Vi har et tips til Nobelkomiteens utdeling neste år. Vi kan trygt anbefale Indira Ghandi for Indias fredsbevarende angrep på Bangladesh, for den fredelige sprengningen av en ny atombombe og for Indias fredelige innlemmelse av kongeriket Sikkim i det Indiske imperium.

Sentralstyrets Arbeidsutvalg

GOING DOWN WITH JANIS

4. oktober 1970 døde Janis Joplin av en overdose heroin. Hun ble sjøl et offer for den livsstil hun symboliserte – en livsstil som bare kjenner ett mål og en verdi – den egne nytelsen. En evig jakt etter nye opplevelser, samme hva det er bare det er noe. Hasj, heroin, alkohol, sex, orgier, alt skulle prøves, gjennomleves.

En ekstrem bruk-og-kast ideologi, hvis eneste mål det er å tilfredsstille egne lyster.

J.J. var denne småborgerlige livsstilen. Og hun døde like meningsløst som hennes liv var det.

J.J. vokste opp i en liten sørstatsby i USA. På denne tida var befolkningen nærmest lamma av et sterkt press om å være like, om å tenke likt osv. Borgerlige ideer hadde en enorm gjennomslagskraft. McCarthy sto på toppen av sin makt. Et hvert avvik fra det normale skapte mistanke om kommunisme. (Det var så ille at om du satt oppe om natta med tent lys blei du med en gang mistenkt for å lese Marx eller annet dævelskap, forteller sosilogiske undersøkelser.)

J.J. ønsket og klare å tilpasse seg så nær som på et punkt – hun var ikke »pen» nok for det gode selskap. I et borgerlig miljø hvor graden av vellykkethet bestemte om en ble akseptert eller ei – ble dette et kastemerke. (Hun ble utnevnt til skolens styggeste mann!)

Hun tilfredsstilte ikke jenteidealet og ble derfor med i en guttegjeng som levde på kanten av samfunnet. De hørte bl.a. på jazz eller »underlivsmusikk for negre» som samfunnsstøttene kalte det.

Reaksjonen på undertrykkelsen og uniformitetspresset i det kapitalistiske USA ble mer og mer blind og like ureflektert. J.J.s opprør ble et opprør i provoserende klesdrakt, i overdådig alkohol- og narkotikabruk.

Men det var ikke bare en protest, det var også en flukt fra en uholdbar livssituasjon. J.J. hungret etter medmenneskelig kontakt og anerkjennelse. I et nytt miljø.

Imidten av 60-åra oppstod hippie og »flower power» bevegelsen i USA. Tusenvis av rotløse og undertrykt ungdom strømmet til hippienes mekka: San Fransisco. De håpet å skape seg et fristed hvor rettferdighet, kameratskap skulle utvikles. Men de ble skuffet. Det nytter ikke å lage »bra» øyer i et råttent samfunn. Som Frank Zappa sier: »Hippies og Flower power ble skapt av smarte forretningsmenn», Store narko-

tikahaier hadde makta i hippiekoloniene, butikker dukka opp som paddehatter etter regn og solgte all slags dingeldangel. Hele miljøet ble et grotesk speilbilde av det USA de flyktet i fra. I stedet for TV ble det sløvende ego-trip.

Selve symbolet på hippiekulturen – »Woodstock» der alle var glade i hverandre (som det sto i borgerlige aviser) viser med all tydelighet hvor betent miljøet var. Folk var så sløve at de knapt visste hvor de var.

Inn i dette miljøet kom J.J., søkende men samtidig med en brennende selvhedelsestrang. Det amerikanske samfunnet preger sine barn – J.J. ble streber. Hun ville bli tiljublet pop-stjerne. Hun jaget mot suksess.

Hun og manageren, Albert Grossmann som også markedsførte Bob Dylan, skapte en rolle, en gimmick. Hun ble sangerinnen som levde på kanten av stupet, som levde i dag uten å tenke på i morgen. Hun drakk åpenlyst på scenen. Hun dopet seg med narkotika. Hun ble popens sex-dronning. Hun skrøt av å ha ligget med et utall gutter. Hun sa: »Min musikk er ikke ment for å få folk til å gjøre opprør! Min musikk er ment å få folk til å ligge med hverandre!»

Mens ungdomsopprøret begynte å få en stadig klarere politisk profil, folk begynte å sloss mot Vietnam-krigen, og forene seg med minoritetene og den amerikanske arbeiderklassens kamp mot monopolkapitalen sto J.J. og skrek: »Fuck! Fuck everybody! Fuck me!»

Hun spilte en reaksjonær rolle, ikke bare ved sine standpunkter men også ved sin livsstil.

Men samtidig var hun like grenseløs ensom og usikker. Den stadige turneringen gjorde henne enda mer rotløs, det nærmeste miljøet var preget av likegyldighet eller

en evig jakt etter ego-opplevelser. Mottoet var: Keep on rocking. De dyrket »friheten» som egentlig er et skalkeskjul for uansvarlighet.

Hun var under press fra manager og plateselskap. Alt måtte gå fort og vellykket. Da live-LP'en »Cheap Thrills» (som forøvrig ikke var noen live-LP, men en studio-LP – publikumsjubelen sto produsenten og et par andre for) ennå ikke var halvferdig, reklamerte plateselskapet med at plata hadde nådd gull i salg. Den gamle gruppa hennes ble skifta ut med nye folk, som nok kunne sitt håndverk men som bare var ute etter penger.

J.J. hadde på langt nær kontroll over situasjonen. Hun var alkoholisert og viljeløst redskap i pengefolks hender.

Det meningsløse i hennes tilværelse sniker seg inn på henne. Hun snakker om å slutte å synge, om å forkaste »leve i nået» ideologien. Forsøker å slutte med stoff. Reiser hjem til foreldrene i håp om å finne en trygg havn, men hjemstedet var som før – et helvete. Hun finner ingen løsning. Hun snubler i sin egen fortvilelse.

Pop-miljøet og hennes svar på det, hennes livsstil, har tatt knekken på J.J. Overdosen av heroin var både en tilfeldighet og en logisk konsekvens.

Janis Joplin er et eksempel på at platestjerner blir brukt av platemonopolene til å kjøre fram en reaksjonær ideologi. Mens den på overflaten kan virke som et opprør mot borgerskapets ideologi, er de i virkeligheten svært så fornøyd med dette »opprøret», det kan vi klart se ut fra deres begeistring bl. annet for Woodstock. Og grunnen til dette er klar: De ønsker at ungdommens opprør mot det samfunnet vi har, skal gi seg utslag i et individualistisk opprør, som de veit er dømt til å mislykkes.

Mao Tsetung sier: »Folkets rett til å gjøre opprør er kjerna i marxismen-leninismen». Rød Ungdom er for opprøret, er for revolusjonen. Men noen opprør fører fram, mens andre er en blindvei. Skal vi nå sosialismen må folk stå sammen, ungdommen må forene sin kamp med arbeiderklassen – bare da kan undertrykkene styrtes.

FALCONBRIDGE -EN LIVSFARLIG ARBEIDSPASSASJEN

Falconbridge Nickel Mines i Kristiansand er en del av et verdensomspennende monopolselskap med hovedsete i Canada. På produksjonsstedet i Kristiansand jobber det over 1600 mann, men Falconbridgekonsernet har også interesser i Canada, San Domingo (der de etablerte seg få år før det CIA-arrangerte kuppet), Sør-Afrika (direktøren sier at dette ikke er tilfelle, men han ljuger), Uganda, Peru foruten Norge. I tillegg arbeides det med å få produksjon i gang i Australia.

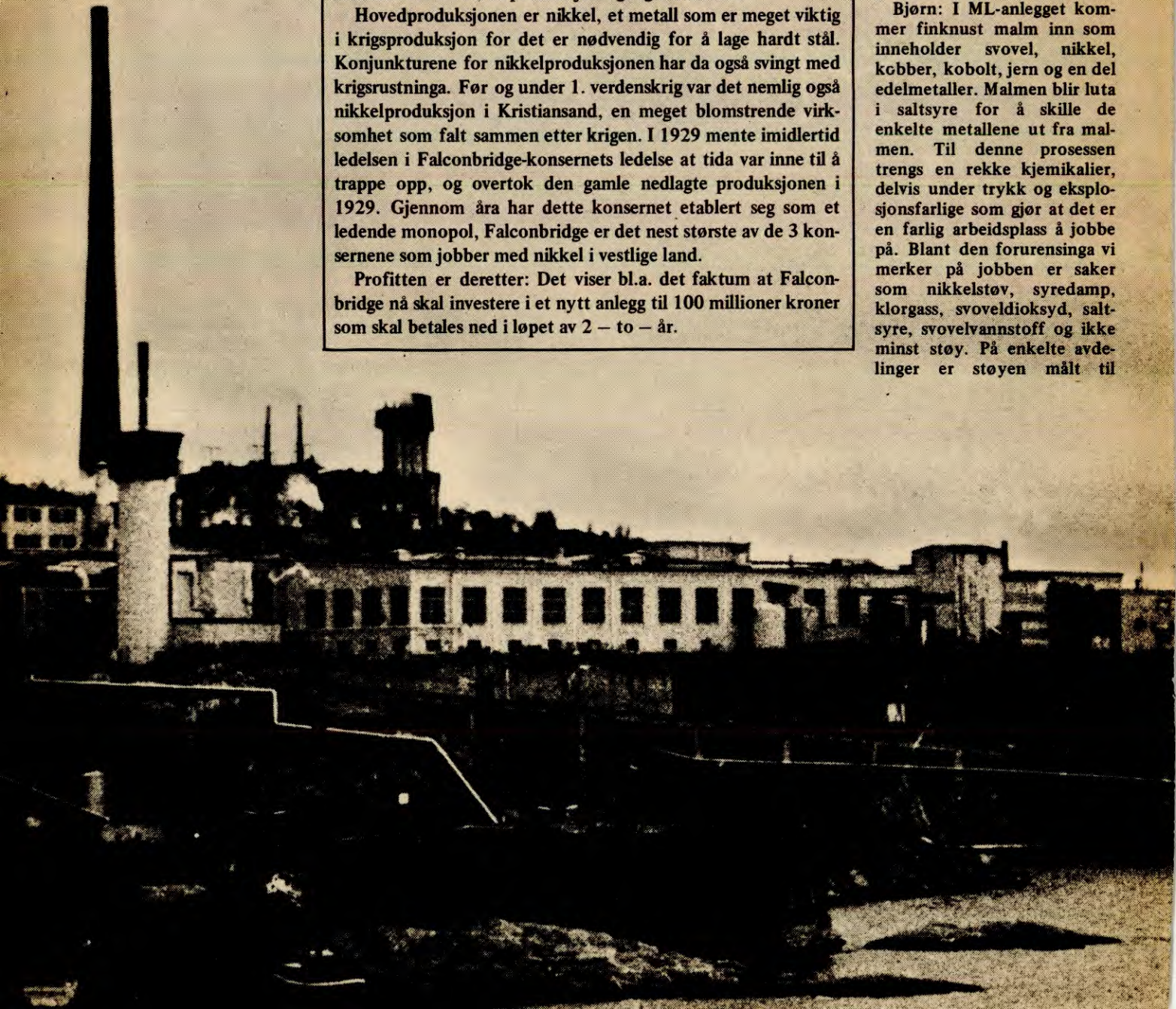
Hovedproduksjonen er nikkel, et metall som er meget viktig i krigsproduksjon for det er nødvendig for å lage hardt stål. Konjunktorene for nikkelproduksjonen har da også svingt med krigsrustninga. Før og under 1. verdenskrig var det nemlig også nikkelproduksjon i Kristiansand, en meget blomstrende virksomhet som falt sammen etter krigen. I 1929 mente imidlertid ledelsen i Falconbridge-konsernets ledelse at tida var inne til å trappe opp, og overtok den gamle nedlagte produksjonen i 1929. Gjennom åra har dette konsernet etablert seg som et ledende monopol, Falconbridge er det nest største av de 3 konsernene som jobber med nikkel i vestlige land.

Profitten er deretter: Det viser bl.a. det faktum at Falconbridge nå skal investere i et nytt anlegg til 100 millioner kroner som skal betales ned i løpet av 2 – to – år.

Røde Garde har hatt en prat med to av de som jobber på Falconbridge, Bjørn Enes jobber på mattelutingsanlegget (ML-anlegget) mens Anne Høegh-Omdal jobber i saksehuset der de sorterer den ferdige nikkelen.

RG: Hva går arbeidet deres ut på?

Bjørn: I ML-anlegget kommer finknust malm inn som inneholder svovel, nikkel, kobber, kobolt, jern og en del edelmetaller. Malmen blir luta i saltsyre for å skille de enkelte metallene ut fra malmen. Til denne prosessen trengs en rekke kjemikalier, delvis under trykk og eksplosjonsfarlige som gjør at det er en farlig arbeidsplass å jobbe på. Blant den forurensinga vi merker på jobben er saker som nikkelstøv, syredamp, klorgass, svoveldioksyd, saltsyre, svovelvannstoff og ikke minst støy. På enkelte avdelinger er støyen målt til

RIDGE EIDSPASS

120 decibel, mens faregrensa ligger på ca. 85 db. og smertegrensa på ca. 100, og da skal vi huske på at 10 db. økning betyr doubling av lydstryken.

Det er sannsynlig at bl.a. nikkelstøvet er kreftframbringende. Ellers merker alle som jobber her at de får utslett som blir borte for de fleste når en »vender» seg til det. Mange får øyetrøbbel, hodepine, sår som ikke gror igjen og du blør neseblod for den minste ting.

Et eksempel på forurensinga på arbeidsplassen er at legeforskninga mener at det ikke skal være mer enn 1 milligram nikkel pr. kubikkmeter luft. Målinger her har vist at det ligger på 2 mg. i oppholdsrommet vårt og på opp-til 24 ute i produksjonshallen!

Anne: jeg jobber i saksehuset. Der får vi inn plater av kobber og nikkel som vi skal klippe opp og sortere. Arbei-

det er såpass hardt at det er ordna slik at vi jobber i 30 minutter, har fri i 30 osv. Allikevel er det et slitsomt arbeid som plager bl.a. øynene og det er mye støv der, også støv.

RG: Er det mange jenter i produksjonen på Falconbridge?

Anne: Nei, bare ca. 35. Vi er stort sett i to avdelinger, elektrolyse og på laboratoriet, pluss noen spredd på andre steder som f.eks. her på saksehuset. Vi merker tydelig hvordan kvinnene her er reservearme av arbeidskraft. F.eks. på ML-anlegget er det ofte problemer med å få nok folk. Da finner ledelsen ut at dette arbeidet passer jo utmerka for kvinner, bygger garderober og ansetter kvinner. Men når det er nok folk, er kvinnene de første som får sparken. Jeg fikk jobb her helt tilfeldig fordi personalsjefen var bortreist, han liker ikke kvinner.

Utdrag av Arbeidsreglementet ved Falconbridge:

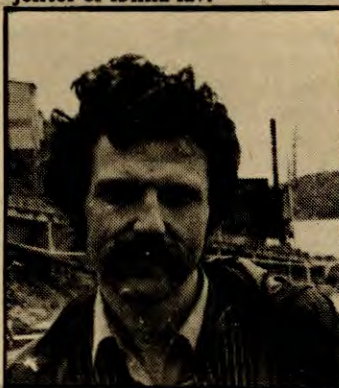
§13 Enhver arbeider kan uten oppsigelsesfrist avskjediges av bedriftsledelsen eller den han dertil bemyndiger, når han gjør seg skyldig i en alvorlig krænkelser av reglementet eller for øvrig i en alvorligere foregåelse såsom

hvis han:

a) viser oppsetsighet mot sine overordnede i arbeidet,
d) gjentagende ganger gjør seg skyldig i fredsforstyrrelse på arbeidsstedet,
§9 Ingen må gi uvedkommende noen slags meddelelser angående fabrikkdriften.

RG: Er det likelønn mellom kvinner og menn på bedriften?

Anne: Ledelsen skryter av det, ja, men det er jo her som andre steder at menn og kvinner ikke har de samme jobbene, så kvinnene ligger under i lønn allikevel, f.eks. på elektrolysen der det bare er jenter er lønna lav.

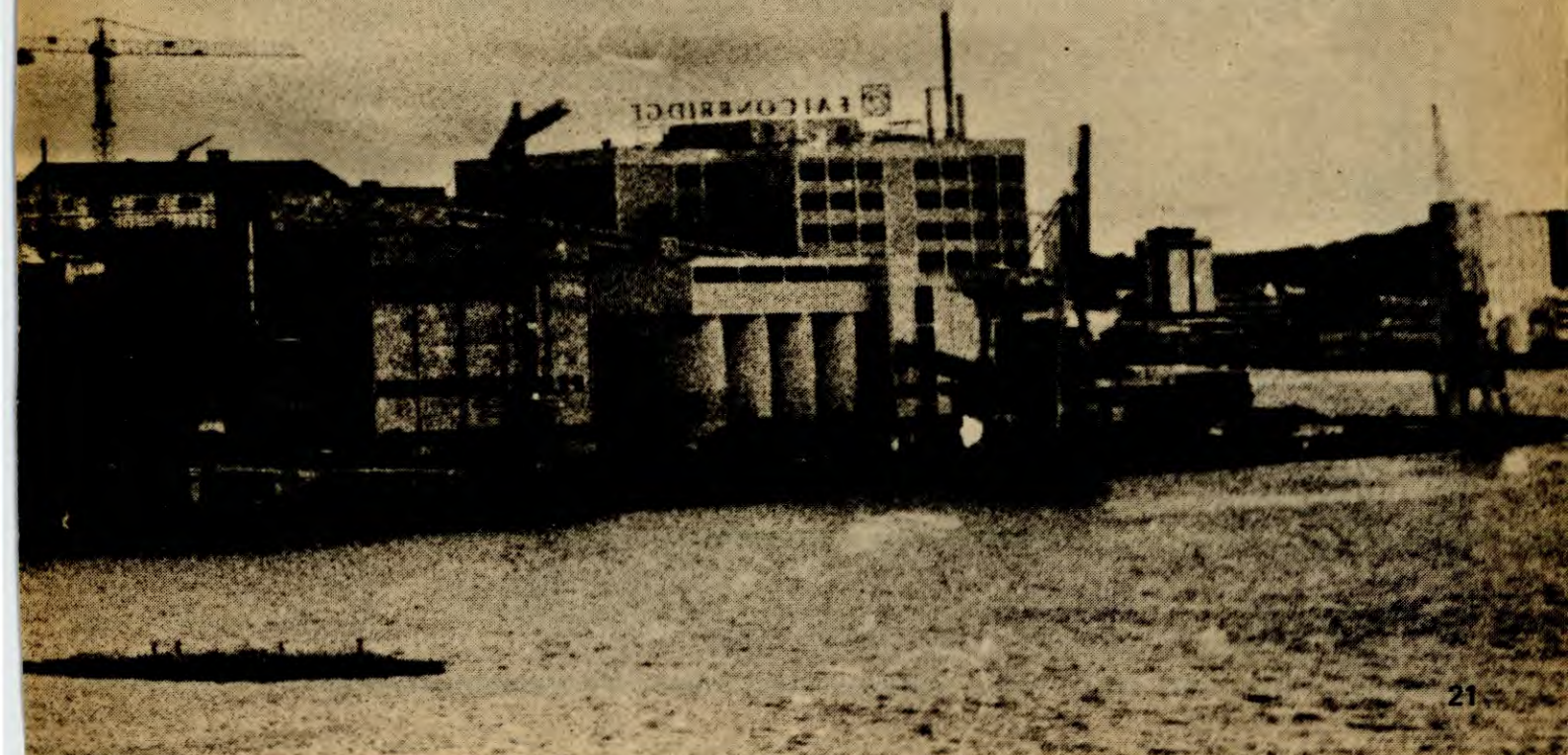
Bjørn Enes

RG: Dere har nevnt en del om at arbeidsplassen er farlig og

at det er mye forurensing her; kan dere nevne eksempler på at det har skjedd ulykker, og hva gjør arbeidstilsynet med dette?

Bjørn: Ja, hvis du har noe å klage over kan du jo ringe til arbeidstilsynet og si fra. Da får du det svaret at »Vi får se om vi kan gjøre noe med det». Så ringer arbeidstilsynet til bedriften og spør om de kan komme, og bedriften svarer f.eks. »Ja kom på fredag men ikke før kl. 10». Så blir vi satt til å vaske hele natta slik at det skal være rent og pent til arbeidstilsynet kommer. Bedriften veit alltid når arbeidstilsynet kommer, så det blir aldri noe ut av det.

Anne: 4. mai 1972 var det en stor ulykke her da 3 ble drept i en eksplosjonsbrann. To rørleggere (den ene lærer) drev med noe sveisearbeid da det tok fyr. Dette

foregikk i en hall der det bare var utgang i den ene enden. Folk prøvde å slå ut rutene men de var eksplosjonssikre. Nødutgangen var låst av bedriftsledelsen fordi de var redde for at folk skulle gå ut å trekke luft under arbeidet! Dette førte altså til at 3 ble drept og at de to rørleggerne ble stilt for retten for uaktsomhet! Dette mens det ble slått stort opp i avisa at adm. dir. Jansen gråt da han fikk høre om ulykken. Så søtt! Etter dette fikk bedriften pålegg om å bygge om produksjonshallen, vel og merke ikke av arbeidstilsynet — de hadde godkjent hele greia — men av forsikrings-selskapet!

RG: Hva gjør fagforeninga med dette?

Bjørn: Foreninga vår er en typisk sosialdemokratisk leda forening. Den er byråkratisk noe som viser seg bl.a. ved at det er 25–30 medlemmer på møte i en forening med 900 medlemmer.

Når du spør f.eks. verneombudet om han er fornøyd med forholda på bedriften så svarer han gjerne »Ja, her på Falconbridge går helsa foran produksjonen. Da det ble registrert for høy nikkelkonsentrasjon, så ble det innført maskepåbud! Ikke snakk om å redusere nikkelforurensinga, bare at arbeiderne skulle bruke maske!

Det sier litt om foreningsledelsen at da en nyansatt skulle melde seg inn, gikk han ned på kontoret og spurte hva foreninga dreiv med. Da fikk han en lengre utlegging om hvilke fordelaktige forsikringsordninger han kunne få.

Vegestasjonen i området rundt Falconbridge er ødelagt av

»Men arbeidsforholda og lønna da,» sa han, »gjør dere ikke noe med det?« »Eh, jo — jo det er jo vi som gjør det!« var svaret.

I forhandlinger har ledelsen hele tida vært en bremse som f.eks. da hele skiftet sto samla om et krav om fastlønn, bort med akkorden og oppjustering av lønna. Da saboterte ledelsen hele tida dette kravet, prata om at vi måtte være forsiktige, kjørte avstemninger om og om igjen for å manipulere med arbeidernes krav. Resultatet ble et tillegg på 50 øre.

Ellers har SV og AP vært flinke til å tappe foreninga for penger. Stadige bevilgningsforslag til SV, NKP, SF og AP for balansens skyld har tappa foreningskassa. Da foreninga var omtrent konk, ble det kjørt gjennom et forslag om at det ikke kan bevilges

mer enn 200 kroner på et medlemsmøte og 1000 på en generalforsamling. Det fører til at når vi vil slå et slag for heismontørene, må skarve 200 kroner deles mellom dem, SV og AP osv.

RG: Er det stor gjennomtrekk på bedriften?

Bjørn: Ja, hvis du regner alle som begynner og slutter her på et år, kommer du opp i et tall som ligger godt oppunder 1000. Hovedstammen jobber sjølsagt fast, men det er veldig mange som begynner som slutter fort igjen, det tas inn nye på samme jobben som slutter igjen osv.

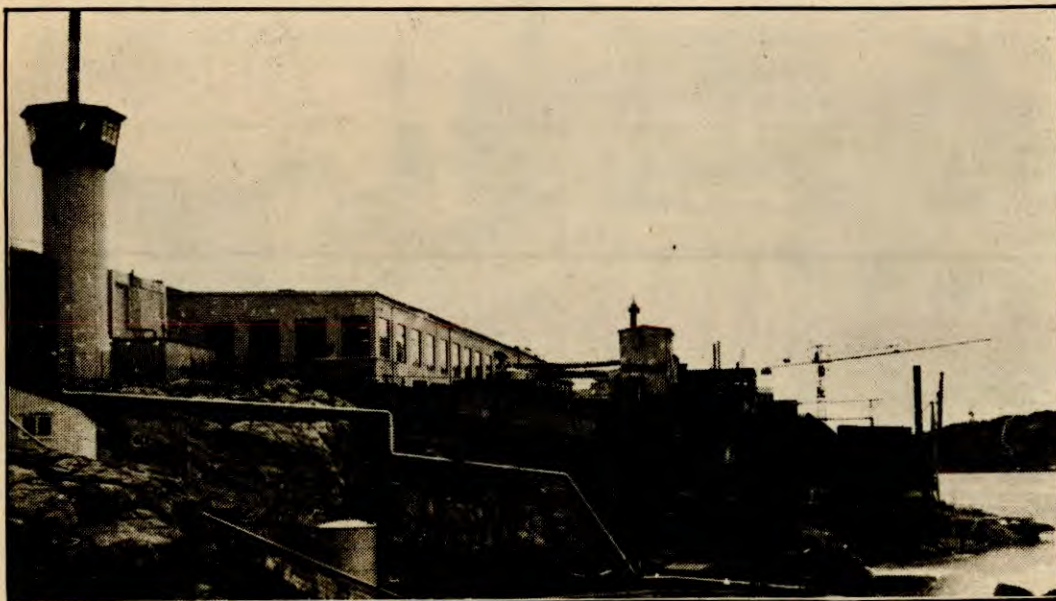
Bedriften har planlagt en storstilt rasjonalisering her — 300 mann skal bort — og dette har de tenkt å klare ved såkalt »naturlig avgang«, og det blir vel ikke så problematisk her i og med at så mange slutter »frivillig« pga. arbeids-

forholda.

RG: Hvordan er forholda for ungdommen her?

Anne: Ledelsen skaper bevisst generasjonsmotsetninger for å splitte unge og eldre arbeidere. Bjørn nevnte den store rasjonaliseringen som er planlagt, og i forbindelse med dette kjører bedriftsledelsen kurser med unge folk som skal utdannes til en slags superarbeidere som skal erstatte de 300 som skal bort. Historisk har jo også kapitalistene alltid brukt unge folk, til å kjøre opp akkorden fordi eldre arbeidere ikke klarer å holde så høyt tempo. Det brukes også her for å skape splittelse. Ellers utnyttes unge folk mest ved at de flyttes rundt til forskjellige steder i produksjonen etter behov, blir satt til mye overtidsarbeid og spesielt farlige jobber.

Bjørn: Bare en ting jeg har lyst til å si til slutt. En kan jo spørre hvordan vi i det hele tatt orker å jobbe her. Ledelsen prøver å gjøre det »trivlig« ved å gi oss ei pakke med mat osv. som alle får til jul, Biafra-pakka som den kalles her. Det er jo bare en vits. Det som gjør at det er mulig å holde ut er at miljøet her er veldig godt. Foreninga har et feriehjem som vi ofte er ute på sammen med arbeidskamerater, i det hele tatt er forholdet mellom arbeiderne her prega av »samhold og solidaritet« som til og med den reaksjonære avisa »Fædrelandsvennen« skreiv i en reportasje. Jeg tror ikke at det finnes noe sted hvor det er bedre miljø å jobbe i som nettopp i industrien!

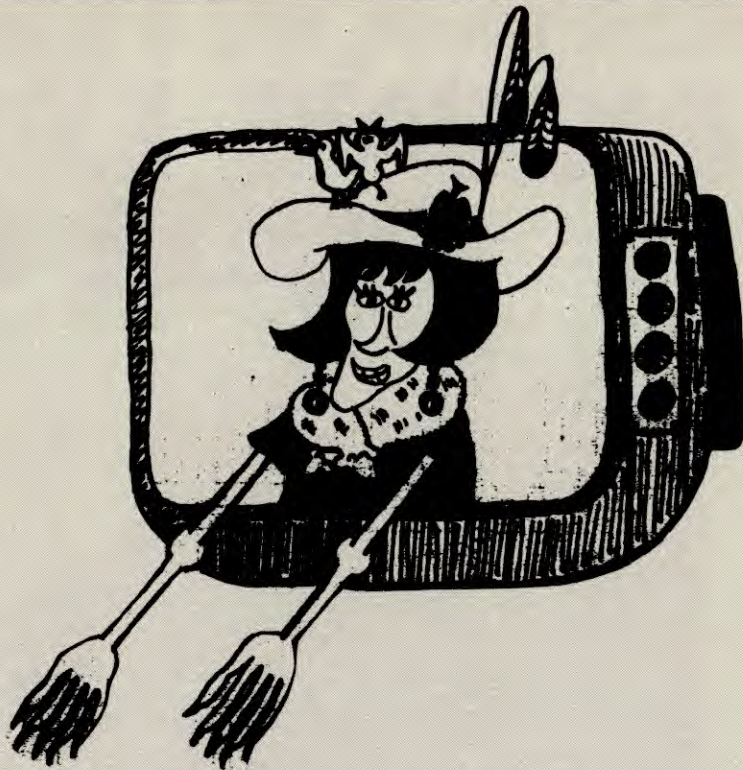
Så har vi igjen hatt TV-underholdning av mer tvilsom karakter for noen søndager siden. Flyktningesirkuset 1974 gikk av stabelen med pomp og prakt. Frampå skjermen tonet hele Norges Sonja, piken fra folket, og mante alle gode nordmenn til å gi no' kraftig. Og hvilken opplevelse — vi fikk se Sonja jobbe, virkelig pakke pakker — det hadde vi nesten ikke trodd gikk an for en kongelig person. Vel, onkel Lauritz, kjent fra barnetimen, tok seg av det mer tekniske og demonstrerte hvordan man skulle brette tusen-lappene for å få dem ned i bøssa.

Ærlig talt syntes vi hele forestillinga var temmelig begredelig og vi satt igjen med en flau smak i munnen. Det eneste brukbare innslaget syntes vi var en opptreden med den etterhvert så kjente gruppa »Isenkram» som sang en sang om Chile.

Men det skulle de visst ikke ha gjort, for det glade borgerskap i Trondheim fikk hetta. En sak er det jo å gi litt til flyktingene med den ene handa mens kapitalistene tar flerfold igjen med den andre. En helt annen sak er det å synge viser som prøver å si litt om hvorfor flyktningeproblemet finnes og hvem som har skylda. Borgerskapets giverglede, som ellers bare pleier å dukke fram såvidt ved juletider, ja den forsvant som dugg for sola.

Men vær trygge, vi skal fortsette å protestere og irritere. for det er jo nettopp dere, det borgerskap som er skyld i hele flyktningeproblemet.

Vi siterer til slutt den afrikanske frihetskjemperen Amílcar Cabral som sier at »den beste måten å vise oss solidaritet på er å bekjempe imperialismen i deres eget land».

PS: Det har kommet Røde Garde for øret fra kilder vi dessverre ikke kan oppgi, at Sonja har tenkt å gi 50 av sine yndlingshatter til flykt-

ningene. » Det er også viktig å skape trivsel og kultur blant flyktningene », sier hun.

nytt fra oktober

No kjem det to nye bøker frå forlaget OKTOBER. Den eine er ein norsk utgåve av historia til SUKP(b), kommunistpartiet i Sovjet, under Lenin og Stalin fram til 1937.

Boka vart utgjeven fyrste gongen i 1938. Då vart boka spreidd i masseopplag i ei rekkje land.

Etter at revisjonistane tok

over makta i Sovjet ga dei ut ei eiga forfalska utgåve av SUKP(b) si historie.

Den utgåva som no kjem ut på OKTOBER er den som vart redigert av Stalin. Boka er ikkje berre lærerik, ho er også svært spennande.

Boka har gjennom tidane vore sentral i den kommunistiske rørsla sitt studiearbeid.

Den andre boka frå OKTOBER heiter »Soldaten som ikkje ville teie». Som ein vil skjønne av tittelen handler boka om Trædalsaka.

Boka fortel om bakgrunnen for at dei ansvarlege fekk gå fri. Ho syner at det høyrer til oppgåvene til forsvaret har å stå klart til å gå til åtak på folket om det fremjer krava sine sterkt og samla.

Boka er viktig å lese for å forstå klassekarakteren til forsvaret under kapitalismen. Ho vil gjere folk merksam på liknande åtak fra forvarsleinga i framtida.

SOLDATEN SOM IKKJE VILLE TEIE

Trædal-saka

Norsk militærmakt—
retta mot kven?

INGEN MILITÆR—
ØNEISER MOT FOLKET

HEISMONTØRLÆR- LINGENE LESER RØDE GARDE

ABONNER DU OGSÅ !

FYLL UT NAVN OG ADRESSE PÅ SLIPPEN UNDER ,
SEND DEN INN TIL RØDE GARDE OG BETAL
KR 20,- NÅR DU FÅR FØRSTE NR. I POSTEN .

AVISA TIL RØD UNGDOM

Postboks 2046
Grunerløkka
OSLO 5
pg. 20 60 68

Trykt i offset hos
A/S Duplotrykk
Oslo 1974.

ADRESSE: